

dodo gombár

intimita 04

(pohyblivé obrázky v časopriestore)

V TEJTO HRE NIE JE NIČ VYMYSLÉNÉ. ANI NÁHODNÉ.
VŠETKO SA NIEKEDY STALO. ALEBO DEJE. ALEBO STANE.
AK SA TO NESTALO, ANI NEDEJE, ANI NESTANE
TAK BY SA TO URČITE ASPOŇ STAŤ MOHLO...

november- december 2003

postavy a ich ideálny vek:

Vavro, 25 rokov

DAK , 28 rokov

Zuza, 32 rokov

Agáta, 27 rokov

Dúha, 29 rokov

David Oko, 56 rokov

Šani, okolo 38 rokov

Diváčka- Voda, 23 rokov

Vavrova matka (len na plátne), 66 rokov

Vavrov otec (len na plátne), 69 rokov

Šťastie nie je to, že nepadneme, ale to, že vstaneme, vždy keď padneme. (Konfucius)

000 alebo prológ

(Úvodná poznámka autora: Všetky postavy vyjdu na javisko a vytvoria kompozíciu, ktorá by sa mala ešte niekde v inscenácii zopakovať. Nasledujúci text je textom piesne, ktorá zaznie v tejto statickej situácii, hudba by mala byť elektronická, súčasná, alebo potom úplný opak, gitarová jemná pohodovka. Ale text môže byť pokojne interpretovaný aj ako báseň, štylizovaná dadaistická báseň, taká nejaká slovno-rytmická etuda. Alebo tento text vôbec na začiatku inscenácie zaznieť nemusí a čítanie úvodnej poznámky hry je stratou času. Ale jej písanie rozhodne stratou času nebolo...)

toto je mesto

kde si tak žijeme

naš svet

naš revír, rajón

ako prúd elektrický

plávame, plynieme

cestou necestou

stúpame na stopy

čo zas

raz niekto nájde

možnože vtedy vietor

plač plachiet pochopí

mesto, čo rána kradne, a človek

starne na dne

mesto, kde voní tráva, a každý

s každým spáva

mesto, kde prší, mrzne, ľúbi

mesto

kde sľubujú sa prosby

prosia sľuby

toto je naše mesto

001

(Zuza sedí v kaviarni, pije kávu a chrúme croissant. Listuje popri tom v novinách. Bolo by dobré, keby to bol nejaký mienkotvorný denník, ktorý už dávno ale stratil mienku. Nečíta ich, len listuje. Prísadne si k nej Vavro.)

Vavro: Nejako ma ten život rozbíja...

Zuza: To boli prvé slová, ktoré som ho počula povedať... Ani som nezaregistrovala kedy si prisadol, stále som rozmýšľala nad tým, čo mi povedala Agáta. Zverila som sa jej so všetkým, čo práve prežívam... aj s tým, čo zamýšľam urobiť... Vlastne som jej povedala, ako mi v skutočnosti je. Dívala som sa jej pri tom do očí, ona sa dívala skoro vkuse do okna...

(*Retro 1. Zuza, Agáta.*)

Zuza: *Ty ma vôbec vnímaš?*

Agáta: *Samozrejme, že ťa vnímam.*

Zuza: *Ak ťa to nezaujíma, tak mi to pokojne povedz...*

Agáta: *Keďže tu sedím, tak ma to asi zaujíma...*

Zuza: *Vždy si sa vedela perfektne tváriť... že počúvaš...*

Agáta: *Vieš čo je tvoj veľký problém, Zuza?*

Zuza: *Čo také?*

Agáta: *Že si brutálne domýšľaš... Mohla by si sa prihlásiť na majstrovská sveta v domýšľaní...*

Zuza: *To nie je príliš vtipné...*

Agáta: *Ty takmer všetko vidíš úplne inak, ako to v skutočnosti je...*

Zuza: *Škoda, že si mi to povedala prvá... chcela som ti presne to isté povedať aj ja...*

Agáta: *Nie je tá káva nejaká horká?*

Zuza: *To sa pýtaš teraz vážne? Teba vážne teraz zaujíma, či nie je tá káva nejaká horká?!*

Agáta: *Vidíš, zase! Normálne mám pocit, že je tá káva nejaká horká, tak sa na to pýtam.*

Nemusím sa pýtať nič, čo by som sa podľa teba mala, ani za tým nie je nejaký dvojnásobok...

proste sa pýtam, či nie je horká káva, ktorú práve pijeme!! Prepáč, že moja otázka nezodpovedá tejto dramatickej situácii!!

(Koniec Retro 1.)

(Vavro sa díva na Zuzu, tvári sa tak zvláštne chápano, tak, ako sa tvária zvieratá a sfka kávu.)

Zuza: Už dlho sme sa tak neporozprávali...a vedela som, že už dlho sa zase neporozprávame. Možno už ani nikdy. Vzd'alovali sme sa od seba strašne rýchlo a nenávratne. Tak, ako sa vedia vzd'alovať len ženy, ktoré vždy milujú rovnakých mužov... a on si môže vybrať len jednu z nich...vždy tú druhú...teda ju.

Vavro: Ten život...aby som sa vrátil k nášmu začatému rozhovoru...Ten život...Hádzte ma od steny k stene...

Zuza: ...pokračoval... a potom povedal tú, tak trošku pamätnú, vetu...

Vavro: Mám nejaké blbé obdobie...trvá už niekoľko rokov...myslím, že vieš o čom hovorím...

Zuza: A čo proti tomu robíš? Okrem toho, že sa takto verejne ľutuješ...A neumývaš si vlasy...(usmeje sa...má príjemný úsmev, taký boľavo jemný)

Vavro: Sú to moje vlasy... Chodím do záhrady svojich rodičov...objímať stromy...

Zuza: Zase nejaký nedocenený blázon... hovorím si....kedy ja už stretnem v živote normálneho chlapa?

Vavro: ... až keď budeš normálnou ty...

Zuza: ...povedal Vavro. To, že sa volá Vavro, teda, že tak mu všetci hovoria som sa dozvedela oveľa neskôr....Čože?

Vavro: Hovorím, že najprv musíš byť normálna ty, aby si stretla normálneho chlapa...Ale čo je to normálna, však? Jedno z nevhodných slov v našom jazyku materinskom...

Zuza: A to hovoríš prečo?

Vavro: Ja nič nehovorím, ja ti len odpovedám.

Zuza: Ale ja som sa nič nepýtala.

Vavro: Akože nepýtala... Pýtala si sa, kedy stretneš normálneho chlapa.

Zuza: Ale veď to som si, do prdele- do prdele, len pomyslela...prebehlo mi hlavou.

Vavro: A ty si myslíš, že čo si myslíš, sa nedá počuť... alebo čo?... A už som nikoho dávno nepočul povedať do prdele- do prdele... Mohla by si to niekedy povedať vo vysielaní...

(Vavro zanôti džingel z nejakého rádia. Zdá sa, že má hudobný sluch.)

Zuza: My sa poznáme, mladý pán? Pokúsila som sa o nejaký vtip...

Vavro: Ja ťa poznám... Viac, ako si myslíš... Povedal som celkom vážne.

Zuza: No... Takto nejak sa začalo jedno moje pondelkové ráno... Uf... to zas bude týždeň... pomyslela som si.

Vavro: Povedz to nahlas. Povedal som nahlas.

Zuza: ČO? Opýtala som sa nahlas.

Vavro: Povedz nahlas tú poslednú vetu.

Zuza: To bude zase týždeň... Nie si ty nejaký divný?

Vavro: Mohli by sme ho začať aj spolu. Ten nový týždeň... Keď som včera stál bosý pod orechom a držal som ho ako ženu... a dýchal som s ním... takto... (predvedie na Zuze) prial som si, aby sa už konečne začal nový príbeh...

Zuza: (vymaní sa z jeho objatia) Nepreháňaš?

Vavro: Prečo?... Len hovorím, že si ma už konečne našla... Nie je tá káva nejaká horká?

Zuza: To hovorila aj Agáta...

Vavro: Agáte pripadá horké úplne všetko...

Zuza: Ty poznáš Agátu?

Dúha: (vojde do kaviarne) Dobrý deň, kamaráti... som Dúha. Napíšem o vás divadelnú hru. Píšem divadelné hry... nie som spisovateľ ani dramatik... len proste píšem divadelné hry... pozoroval som vás cez okno, kamaráti... rád pozorujem veci cez okno... pripadam si ako v kine... okno je vlastne také plátno... a rozhodol som sa, že moja najnovšia divadelná hra bude o vás... kamaráti...

Vavro: Tak tvoj kamarát som nikdy nebol...

Zuza: Vy sa poznáte?

Vavro: Len tak približne...

Zuza: Panebože, aký je dnes rizikový stupeň?

(Obaja sa začnú prezliekať do pyžám a líhajú si na epedu na zemi. Možno.)

Dúha: Teraz by mohol nasledovať nejaký monológ. Čo? Taký, povedzme, rekonštrukčný. Čo? Nepovedzte ale zase všetko, niečo stačí len tak jemne naznačiť...divák totižto nie je blbý, ani blbý, ani blbý...nemá rád doslovnosť a rád prichádza na určité veci aj sám...čiže má rád náznaky a tak ďalej...vlastne ako každý iný človek...šak aj divák je len človek...murva... kde tu máte záchod?

Zuza: Pri vchodových dverách.

Dúha: A máte tam aj umývadlo? Mám totižto rád hygienu.

Zuza: Máme. A už vypadni, mám rekonštrukčný monológ. (Dúha odíde)

Vavro: (len tak pre seba) A nemusíš si dávať hore misu...je to šťanie potom väčšia sranda... (Zuze) Prepáč, pokračuj...

Zuza: Potom sme sa chvíľu s chlapíkom z kaviarne len tak oťukávali...ťuk-ťuk...ťuk-ťuk... po tom všetkom, čo som už vtedy mala za sebou predsa len tak neuverím, že sa dá stretnúť niečo ...niečo ako sen...Nikdy som nestretla človeka ako Vavro...akoby ani nebol skutočný...akoby na jeho opis ani nestačili slová...ukázal mi celkom nový svet...ponorila som sa s ním hlboko do sna... Uáááá...Bože, ja som patetická krava. Čím som staršia, tým som väčšia patetická krava... búúúä...No a potom...potom sme sa vzali...celkom oficiálne... zasnuby a svadba...tak, ako to má v kultivovanom vzťahu byť...vyzeral tak mlado...tak sviežo...vyzeral ako nový začiatok... a hlavne mal v očiach nádej...tak sme sa proste vzali... nemuseli sme, len sme chceli... po niekoľkých mesiacoch vytrvalého snaženia sme zistili, že nemôžeme mať deti...a práve teraz...v tejto chvíli sa rozhoduje, čo bude ďalej...zistili sme to dnes ráno...na konci leta... celý deň sme o tom nehovorili...ani on, Vavro, ani ja, Zuza... všetko tak nejak ubehlo a prešlo... a pritom aj on, Vavro, aj ja, Zuza, sme sa dozvedeli, že nemôžeme mať deti, čo je celkom zásadná informácia v manželskom vzťahu...nemyslím si, že láska k mužovi môže byť silnejšia ako láska k dieťaťu...bože, ja trepem, to si, deti, nepíšte...prežili sme nejakú deň...boli sme spolu v kaviarni, kde sme sa zoznámili...obaja máme radi symboly...dívali sme sa na školákov s taškami na pleciach...divili sme sa, aké malé deti držia dnes v rukách cigarety...Vavro zavtipkoval, že bohvie, či majú v nich vôbec tabak...potom sme prišli domov a tu sme sa na seba vrhli ...

(Vavro sa na ňu pozrie, ona sa trpkó rozosmeje) ...ale dobre nevrhli, to len nemiestne žartujem...nie...nevrhli...normálne sme prežili podvečer aj večer. Dívali sme sa na telku...

Dávali vedomostnú súťaž... A ja som si znova uvedomila aká som blbá... Na to, aby mal dnes človek nejaký ten miliónik mu stačí napríklad vedieť či zložil George Washington prezidentský sľub v marci, apríli, máji alebo v júni... V ktorom to bolo roku som samozrejme zabudla...

Vavro: 1789 na Wall Street v New Yorku...

Zuza: Troška americkej histórie, vlastnú človeku netreba, a miliónik vo vačku... Inak sa hral Vavro celý večer s kamerou... ako vždy... stále sa hral s kamerou...

Vavro: Zuza mi povedala...

Zuza: Ty sa hráš s tou kamerou radšej ako so mnou...

Vavro: Na to som jej nepovedal nič... lebo to bola pravda... mám v nej všetko, čo mi stačí... a mne toho netreba veľa...

Zuza: Dokonca čím ďalej menej... Keď sa dohral s kamerou, oprel sa o mňa... o moju nohu... teda o moje stehno...

Vavro: (už leží v posteli) A Zuza ma hladkala po hlave... teda vlastne skôr tak škrabkala nechtom... jooooj nemám to moc rád... brrr... a ja som ju tak nejakو pocitovo, nedefinovateľne hladkal po ramene a tade všelikade... išli sme si potom spolu ľahnúť, niekedy to tak vyšlo, že sme si šli ľahnúť spolu... akože spať...

Zuza: Väčšinou to bolo vtedy, keď sme sa potom milovali... ty kokso, to sme my mali vždy takto parádne zorganizované?

Vavro: No... mali

Zuza: A čo sme mali ešte tak precízne zorganizované?

Vavro: Asi už nič. Okrem toho, kedy sa budeme milovať.

Zuza: Sranda.

Vavro: A čo sme mali ešte tak precízne zorganizované?

Zuza: Asi už nič.

Vavro: Sranda.

Zuza: Už dlho si nepovedal slovo sranda. To máš povedať ty.

Vavro: Čo mám povedať ja.?

Zuza: Že: už dlho si nepovedala slovo sranda...

Vavro: Ja ti vôbec nerozumiem.

Zuza: No veď práve... Zase sme sa v tých slovách nejakو zamotali...

Vavro: Prečo by som to mal povedať ja?

Zuza: Lebo je to tak napísané... Máš povedať tú vetu, potom pustiť rádio, chvíľu ho počúvať a povedať mi, že som aj tak najlepšia... Tak to je nejako napísané...

Vavro: Čooo?

Zuza: Napísané. (Ukáže hore.) Hentam... Sranda je také smiešne slovo... prečo sa hovorí, že sranda... ktovie ako a kedy to vzniklo, nie?... že sranda... nepríde ti to smiešne slovo?

Vavro: Sranda... sranda... sranda... také srandovné slovíčko, fakt...

Zuza: Srandovná sranda srandovala... Také trošku fekálne.

(smejú sa)

Vavro: Ty kokso... keby tento náš dialóg niekto počúval...

Zuza: (strih) Prečo si zase povedal „dialóg“, sľúbil si mi, že už nebudeš používať slovo dialóg ale rozhovor... že sa nebudeš pri mne správať ako režisér

DÚHA: (vojde) Dobrý deň. To som zase ja. Vavro je filmový režisér. LEN NEDÁVNO SKONČIL ŠKOLU.

Vavro: Nie som filmový režisér. Veď som ešte nič nenatočil.

DÚHA: MÁŠ PAPIER, ŽE SI SKONČIL FILMOVÚ RÉŽIU?

Vavro: No mám.

Dúha: No tak si filmový režisér... Vavro neužíva drogy, ani ľahké, nepije alkohol, iba občas fernet, fajčí čistý tabak, väčšinou orandžový Samson...

Vavro: Hovorí sa oranžový, nie orandžový.

Dúha: Ja hovorím orandžový, tak to bude orandžový... orandžový Samson... šúl'a si cigarety, vie to robiť aj s kombajnom aj bez kombajnu, dokonca jednou rukou... Čo ešte také? Inak Vavro sa volá Adam. MENO ADAM MÁ RÁD. MÁ RÁD SVOJE meno, ALE NAPRIEK TOMU MU KAŽDÝ HOVORÍ VAVRO. fuj. VAVRO JE NECHUTNÉ. ALE PREZÝVKU SI človek NEVYBERÁ. ANI RODIČOV... O čom to hovoríme?

Zuza: O tom, či je oranžový alebo orandžový a o tom, čo si človek nevyberá...

(Zuza sa postaví z postele. Odchádza.)

Vavro: Kam ideš, Zuza?

Zuza: Idem si búchať na bubienku nejaký rytmus. Keby sme mali klavír, išla by som hrať na klavír, ale keďže máme len bubienok idem si hrať na bubienku. Lebo som strašne smutná! A

keď je Zuza smutná tak rada rytmizuje. Lebo ju to upokojuje... Každá pravidelnosť ju upokojuje...

Vavro: Nie je toto parádna baba? Odpoviem si sám. Parádna baba.

(Zuza zoberie jambe a začne si búchať nejaký rytmus a do toho sa aj tvári. Zjavne ju to upokojuje.)

DÚHA: Pokračujem. ADAM MÁ RÁD SVOJE MENO. NEPATRÍ TEDA K TÝM, KTORÍ svoje meno RADI NEMAJÚ, NEPATRÍ TEDA k väčšine, PATRÍ K MENŠINE, K TEJ absolútnej MENŠINE... EŠTE TO NIKTO NEVIE, VIE TO LEN on sám, EŠTE TO NIKOMU NEPOVEDAL, NIKOMU na svete, VIE TO LEN on, ADAM, a boh, ALE BOHU TO NEMUSEL HOVORIŤ, LEBO BOH TO VEDEL PRVÝ, ČIŽE BOH TO vlastne POVEDAL JEMU...POVEDAL MU TO RAZ RÁNO...celkom nečakane...len tak...keď sa zobudil v hniezde z nahého tela nejakej študentky herectva... volala sa Petra, robila by to aj dva dni v kuse a hlavne si myslela, že takto nejako, obkročmo, sa začína kariéra... vtedy mu to ten divný Boh zašepkal do ucha A ON, Adam, TOMU neveril. Dlho tomu neveril... Dokonca sa VZPRIERAL, DOKAZOVAL tomu sarkastickému Bohu aj sebe, že... ŽE JE NORMÁLNY...SLOVO „normálny“ PODČIARKUJEM...

003

(Vojde Dak a sadne si na stoličku.)

DAK: Keby som mal vyhodiť tri slová zo svojho jazyka materinského...určite by bolo medzi nimi „normálny“...A keby som mal napísať na papier to čo počujem okolo seba, písal by som raz malými a raz veľkými písmenami...všetky tie vymleté reči by som písal chvíľu veľkými a chvíľu malými písmenami...tá...no, tá...jak sa volá...má takú hubu...Bílá... Lucie... hovorí, že život je zebra, že vraj raz si v bielom a raz v čiernom pruhu...boh vie, kde to počula...čo ja viem, či zebra...ja by som písal raz veľké a inokedy zase malé písmená

(opláchne si ruky a chytí si mokrymi dlaňami tvár)...ježišikriste, to sú také mokotiny čo ja trepem... ježišikriste...

003.1

Dúha: DOKAZOVAL MU TO STRAŠNE dlho... Adam tomu BOHU, že on Adam nie je súčasťou tej percentuálne zanedbateľnej menšiny ľudstva... A dokazoval mu to STRAŠNE chlapsky, ZVÁDZAL ŽENY, ZAMOTÁVAL IM HLAVY, HRAL SA S NIMI, miloval SA S NIMI... Nikdy nemal problém získať tú, ktorú získať chcel... celkom mu na to vždy stačila jeho... VÝNIMOČNOSŤ...

(Znova sa ozve DAK... hovorí slovo „milovať“... len tak, ako keď si herec rozcvičuje hubu.)
Flirtoval S NIMI, VYKONÁVAL s nimi... sex.

Dak (cvičí artikuláciu) ...sex, sex, sex, sex, orál, orál, orál, anál, anál, brutál, brutál, fekál, stekal, stekal, dentál...orálanálbrutálfekálstekaldentál... (a tak stále dokola... pomaly prichádza k malému praktikábovému javisku. Zastaví pri ňom.)

Dúha: A tiež nad mini ČASTO ONANOVAL...

DAK: Onan... Konan... Fuj, fuj, fuj... duj si vetriček duj, duj, duj...

Vavro: Musíš vysvetliť, čo znamená „onanoval nad nimi“.

Zuza: S kým sa to prosím ťa rozprávaš?

Vavro: No s Dúhom.

Zuza: S akým Dúhom?

Vavro: Ako s akým Dúhom? No s tým, čo nás píše...

Zuza: Prosím ťa spi...(ďalej hrá na jambe)

Dúha: NAD NIMI ZNAMENÁ, ŽE PRI MASTURBÁCII myslel na ne, na tie ženy, ktoré mal a hlavne na tie, ktoré ešte bude mať... až raz zistil, že už na ne nemyslí, lebo ho nepriťahujú ani nevzrušujú... ani nič...

(DAK hovorí „túžiť“)

... ŤAŽKÝ STAV DUŠEVNÝ NASTAL pre Adama... pre Vavra Adama... AKO NASTANE LEN NIEKOL'KOKRÁT V ŽIVOTE, MOŽNOŽE DOKONCA V NIEKTORÝCH ŽIVOTOCH LEN RAZ... VLASTNE ASI VO VŠETKÝCH ŽIVOTOCH LEN RAZ... môžem TO TAK JEDNOZNAČNE POVEDAŤ... ÁNO môžem A môžem... VEĎ SOM BOH...

(Vyskočí na praktikábové javisko, pod ktorým satojí stále Dak a hrá na DAKA grotesku)
SOM BOH, SOM BOH... PRVÝKRÁT V ŽIVOTE vidíš BOHA, fešák... A si ŠOKOVANÝ,

ŽE VYZERÁ TAKTO, fešák... VŽDY si SI HO PREDSTAVOVAL INAK, fešák...NEVIEŠ AKO, ALE PROSTE INAK, fešák...VLASTNE si SI HO UŽ ČASOM ANI NEPREDSTAVOVAL, fešák...LEBO SA ti STRATIL ZO ŽIVOTA, fešák...NAČO SI PREDSTAVOVAŤ NIEČO, ČO SA ti VYTRATÍ ZO ŽIVOTA, však?...Zostúpil som z neba, aby som vytvoril raj na zemi...a priniesol som vám lásku...lásku nekonečnú...ako priepasť...
DAK: Počúvaj, fešák?! Ty si jehovista alebo buzerant?

Dúha: (Vavrovi) Človek položil Bohu otázku...Si jehovista alebo buzerant? Čo na to odpovie Boh?

Vavro: To je mne jedno, čo na to odpovie Boh...ja idem k mame. Robila vianočnú kapustnicu.

Dúha: Ale veď nie sú Vianoce...ty brd'o.

Vavro: Naš'astie...ty brd'o. (odchádza)

Dúha: A kedy sa vrátiš? Musíš tvoriť...aby som mohol potom tvoriť ja...

Vavro: Nevieam, dám si kapustnicu...pôjdem za stromami... a uvidím, podľa toho ako veľmi budem prdiť....keď prdím, nemôžem tvoriť...

Dúha: A ja to mám naopak...Ja mám všetko nejako naopak. (Dúha odíde)

Vavro: Zuza. (Zuza nereaguje) Zuza (stále nereaguje) Anjel môj belasý...

Zuza: (prestane hrať) Nikdy mi nikto nepovedal anjel môj.

Vavro: Belasý...

Zuza: Belasý...

Vavro: Nejdeš so mnou k mame na kapustnicu?

Zuza: Veď je noc...

Vavro: A čo, v noci sa nedá jesť kapustnica?

VÝSTUP- STArt

(Na malé praktikábové javisko už konečne vystúpi DAK. Vedľa neho sa postaví Dúha, ktorý si dáva okolo krku šál. Ako každý poriadny umelčisko, murva.)

Dúha: (divákom) Dobrý večer, dámy a páni, dobrý večer vážení priatelia. Dobrý večer aj vy ostatní. Dobrý večer aj vy, čo sa tam krčíte s notesom v ruke... aj keď zrovna vy ste mohli zostať doma, toto nie je nič pre vás. Takže. Som veľmi rád, že ste dnes prijali naše neoficiálne pozvanie a prišli sa pozrieť na skúšku našej novej hry, ktorej som dal názov „Zoskok z útesu“. K tomuto netradičnému kroku, pozvať divákov na divadelnú skúšku, sme pristúpili preto, aby sme si overili nejaké veci, aby sme sa presvedčili o funkčnosti našich inscenačných postupov, prípadne na základe vašej odozvy prehodnotili náš zámer. Kým začneme skúšku, mám ale na vás jednu prosbu, priatelia. Jednu obrovskú prosbu, asi takúto. (ukáže) Jedná sa o takúto vec. (znova ukáže) Sústreďte sa, prosím, aby ste mi porozumenli. Naša kolegyňa, ktorá hrá v predstavení rolu slepého Newyorkera o vašej prítomnosti nevie a keďže hrá, ako slepá, s tmavými slnečnými brýlami, neuvidí ani do hľadiska, čiže neuvidí, že v hľadisku sú ľudia, čiže vy. To, že sme vás zavolali, má byť, okrem už spomínaných dôvodov, akože aj prekvapenie pre ňu, oni totiž tuto s Dakom, budú mať výročie vzťahu, lebo zajtra budú spolu jedenásť mesiacov a on, teda vlastne my, lebo ja som jej brat, jej chceme dať vás v hľadisku ako darček. (Dakovi) Ty kokos, všímaš si, aké ja formulujem komplikované súvetia? Nebudem ja, ty kokos, génius?... (Dak mu nervózne naznačí, že nebude génius ale blbec. Dúha pokračuje v komplikovanom príhovore divákovi) A tá prosba prosím vás znie: Skúste sa utajiť. Opakujem: Skúste sa utajiť. Proste skúste nesmrkať, nekašľať, nekýchať, neesemeskovať, ak už esemeskovať musíte, tak si dajte aspoň tichý zvuk tlačítok. Prípadne je možné, že vám príde niečo smiešne, alebo vás, povedzme, niečo dojde, aj keď to asi ťažko, tak vás prosím, nesmejte sa, ani neplačte. Alebo sa smejte a plačte potichu. Proste sa skúste neprezradiť a neprejavovať svoje pocity. Stanete sa tak súčasťou osláv jubilea v spolunažívaní dvoch zdravých mladých ľudí. (Počas monológu mu Dak vytrvalo naznačuje, aby to skrátil...) Za porozumenie ďakujem. Začíname .

DAK: Keby som tu mal benzín, tak ťa podpálím. Stojím tu nabudený, jak taký cicimbrus pol hodinu a čakám, kým sa odbavíš!

(Divákovi do hľadiska. Rapuje.)

Dobrý večer. Dnes som stretol človeka, ktorý mi povedal, že je Boh, že je že je Boh. Ale to nie je všetko, nie je. Dnes je zvláštny deň, plný zvláštnych udalostí, zvláštny zvláštny deň, udalostí zvláštny deň. Dnes, okolo šiestej večer - PM, sa mi stalo napríklad toto, PM toto...

bol do mňa, zamilovaný, tak ako ty miláčik, lebo je buzerant, tak ako ty miláčik... počas nášho telefonátu si proste ten čurák honil vtáka, lebo tu v tejto skurvenej spoločnosti vyjebanej buzerantskej si honí každý stále vtáka...prepáč, nechal som sa uniesť...prepáč, prosím ťa, Prepáč, nie nestrieľaj...(Dak sa prilepí ku stene, Newyorker namieri na neho revolver.)

VÝSTUP- STOP

004

(Na javisko vbehne DÚHA, ktorý sledoval tento výstup z prítmnia...sledoval výstup zo svojej hry, ktorú sa odhodlal aj režírovať, aj keď nie je režisér...v prítmí si počas predchádzajúceho výstupu obhrýzal nechty, ktoré si obhrýzol až celkom do krvi...škrabal sa na brade a zo spánkov si trhal vlasy. So svojimi chorými postavami hovoril ich choré texty a strašne sa z toho tešil a všetko prežíval. A potom dostal hnačku, tak si musel dať jeden Endiaron.)

DÚHA: (expresívne, gestikuluje) DAK sa zrazu prudko otočí a vymrští zo svojej ruky nôž, ktorý presviští vzduchom-zvukom a zapichne sa Newyorkerovi, zvierajúcemu v pravej ruke revolver, značku si nepamätám, ani kaliber, ale asi 9, do čela, a s nožom v čele zostane Američan z New Yorku sedieť...(strih, divákovi) počas tejto akcie vyšiel normálne na javisko Dúha, ktorý nasadil NEWYORKEROVI na hlavu nejakú konštrukciu, z ktorej trčí nôž a hovorí ten text, že sa DAK prudko otočí a vymrští zo svojej ruky nož, ktorý presviští vzduchom-zvukom a zapichne sa...

NEWYORKER: (Urobí prudké gesto rukou Dúha prestane rozprávať) Je tam proste logický nezmysel...je tam logický nezmysel, Dúha...to si všimne každý vnímavý divák...nie je ich veľa, ale sú...keď si to povieš pomaly...slovo po slovíčku, tak to proste pochopíš aj ty...viem, že si autor... a režisér...že ty máš posledné slovo...ale keď tu budú diváci môžeš sa ich na to opýtať...

Dúha: Tak sa ich opýtam teraz.

NEWYORKER: Že čo?

Dúha: Že sa ich opýtam teraz.

NEWYORKER: A čo je už niekto v hľadisku? Mother fucker.

Dúha: NO samozrejme... hľadisko je plné ľudí...ja tak Dak?

Dak: Je tak, vraví Dak, dedko s babkou sejú mak...nad jazerom letí vták...vykrikuje že vraj krák...pardon.

NEWYORKER: Ty kokos a to ste mi nikto nemohli povedať, že hľadisko je plné ľudí? To ste mi prečo nikto nepovedali?

Dúha: Nikto ti to nepovedal...lebo...

Dak: Lebo to malo byť prekvapenie.

NEWYORKER: Vy ste sa zbláznili? To ste mi vážne... nepovedali?

Dúha: Nikto ti to nepovedal...lebo ťa tu nikto nemá rád... a nevidíš to len preto, lebo si slepý...ale ty si bohužiaľ ešte k tomu slepý aj naozaj... a navyše si v skutočnosti ešte aj žena a hráš sa na chlapa...a každý to vidí...

NEWYORKER: Ty kokos, ale veď tu bolo hrobové ticho...

Dúha: Lebo sme sa s divákmi dohodli...

NEWYORKER: Dohodli? Ale veď to by mne diváci nikdy neurobili...mne nie...mne nie...

Dúha: Diváci to urobia úplne každému, lebo sú len diváci... a divákom je to úplne jedno...

(Ticho. Také, ktoré môže byť len na zlej divadelnej skúške.)

Agáta: (dáva si dole mužské prestrojenie, utiera si čelo, upravuje sa) Viete čo? Chlapci. Tak vám poviem, že toto nikto nepochopí. Absolútne nikto...Je to totálna halucinácia...

Nechápem, prečo ťa zaujíma človek, ktorý sa ukája na tom, keď mu niekto iný rozpráva historiky...prečo pletieš do všetkého tú svoju blbú astronómiu...a prečo ho má hrať žena...čo žena...ale ja? Nerozumiem, prečo sa stále hrabeš v nejakých úchyľkách a defektoch...ja tomu proste nerozumiem.

DAK: Náhodou...mne sa to celkom páči...že to je také nerálne...také... na rozhraní reality a...fantázie...vlastne nevieme, či sa to deje naozaj, alebo len akože...to sa mne páči...ani tá astronómia mi nevadí, a podľa mňa astronómia nie je blbá...mne sa aj tá zámena pohlaví páči...ja mám rád aj úchyľky aj defekty...mne sa to celé páči...je to také...povedal by som... také iné...

Agáta: (zakričí) Nenávidím slovo INÉ!!! Tebe sa páči všetko...čo je na rozhraní reality a fantázie...lebo presne tam ty žiješ...na tom jebnutom rozhraní je presne tvoja existenčná zóna...Ja už to proste takto ďalej nevydržím...Rozumieš? NEVYDRŽÍM. Strašne zle sa

v tom cítim...Aj vôbec sa strašne zle cítim, aj pri tebe, aj so sebou, proste vôbec a tak CELKOVO...

DAK: To “ nevydržím” a “celkovo” si nepovedala náhodou veľkými písmenami?

(Agáta vydá tichý výkrik ženy-herečky.)

Dúha: Aký je problém? Nechápem. Ved' si to... vydiskutujme...normálne sa o tom bavme... otvorene...podľa mňa to je to také kriminálne napínavé...napínavé, by som povedal...

DAK: Ved' si to povedal...

Dúha: Čo??

DAK: No, povedal si, že kriminálne napínavé, tak nehovor vzápätí, že by si to povedal, keď si to už predtým povedal...

Dúha: Tak to teraz nechápem. Ty to, Agáta, chápeš?

Agáta: Dajte mi pokoj! (začne si baliť veci)

Dúha: Nebuď afektovaná, sestra...podľa mňa je to aj úplne zrozumiteľné...sa to tak postupne odhaľuje a pointuje...ako taká cibulka...napríklad nikto nevie, že Newyorker je vlastne slepý...chápeš...mieri revolverom a je slepý...to je nečakané...zvrät...pointa...teda podľa mňa, samozrejme.

Agáta: Príde mi to všetko také...hnusné...prečo nenapíšeš niečo pekné?

Dúha: Ale ja píšem len to, čo vidím okolo seba...

DAK: Inak, vieš čo Dúha...veľmi sa mi na tebe páči, že píšeš veci, ktoré vidíš okolo seba... škoda, že sme sa nestretli skôr...

Agáta: Vy ste úplne mimo... obidvaja. Chápete?...vy už máte z toho všetkého úplne vymleté mozgy...(Dúhovi) Ty sa môžeš liečiť aj stokrát, to ti nepomôže. (Dakovi) A ty ho máš, miláčik, ten svoj upchatý mozoček, ešte k tomu aj totálne vyhúlený. Je načase, aby ste sa spamätali... a vrátili do normálneho života. Ved' už budete mať obidvaja pomaly tridsať rokov...(začne sa obliekať do civilu)

Dúha: Uf.

DAK: (Dúhovi) Teraz nepočúvaj, idem povedať niečo osobné. (Agáte) Ja nechápem, načo sme my dvaja ešte stále spolu, keď si vôbec nerozumieme... Si úplne iná, ako si bola na začiatku...začínaš byť strašne skutočná...stáva sa z teba dost' konzumný človek...úplne sa ti menia oči...aj smiech...keď ťa tak nenápadne pozorujem...aj ty celá sa tak nejako meníš... opadáva z teba lístie...

(Agáta vydá tichý výkrik. Taký ten plný beznádeje, ale pritom strašne smiešny. Odchádza.)

DAK: (Dúhovi) Už môžeš počúvať. (Agáte) Kam ideš?

Agáta: Idem vyvenčiť psa...

(Agáta odíde.)

DAK: Ty kokos, šak my nemáme psa.

Dúha: To bola asi nejaká metafora. Alebo šifra...Čo si jej povedal, keď som nemal počúvať?

DAK: Že z nej opadáva lístie.

Dúha: A to vôbec nie je jeseň...

DAK: A čo je?

Dúha: No...jar...ale neviem to určite.

DAK: Hej? A ja som si myslel, že je zima...Inak, ty kokos, ale leto už celkom dlho nebolo.

Dúha: Fakt? A nie náhodou teraz leto? Inak vieš čo, ja mám zase pocit, že už niekoľko mesiacov nebývajú pondelky...

DAK: Šak pondelky zrušili.

Dúha: Jak že zrušili? Kto?

DAK: No...ministerstvo vnútra...aby sa nedalo začínať...Počúvaj, nezdá sa ti Agáta nejaká divná?

Dúha: Čo ja viem? Ty s ňou spávaš...

DAK: Ale ty si jej brat...Poznáš ju lepšie...

Dúha: Je trochu divná...taká je nejaká celá rozhádzaná, rozladená, roztopená, rozbitá a rozšróbovaná...ale zas je celkom pekná...

DAK: Šak je herečka. Herečka musí byť pekná.

Dúha: Ty si tiež herec a nie si pekný.

DAK: Ja že nie som pekný?

Dúha: Podľa mňa si škaredý.

(smejú sa)

Dúha: A navyše si myslím, že práveže herec by nemal byť pekný...

DAK: Čo?

Dúha: Čo čo?

DAK: Čo si hovoril?

Dúha: Nič.

DAK: Povedal si, že si myslíš, že herec by nemal byť pekný.

Dúha: To som povedal?

DAK: No.

Dúha: A ja som myslel, že som si to len pomyslel.

DAK: To sa aj mne niekedy stáva...

(Ticho.)

Dúha: Počúvaj...Krásavec. Nezaspievame si nejakú pesničku? Dvojhlasne.

DAK: Presne to som sa ťa chcel opýtať...Či si nezaspievame nejakú pesničku? Dvojhlasne.

(Začnú spievať dvojhlasne pesničku...)

Jak tak žijem

hviezdy lapám aj dych lapám

To je všetko asi preto

že život je šeršelaťám

Jak tak pijem

Na mokrom skle hniezdo stavám

To je všetko asi preto

Že tie šoky nedostávam

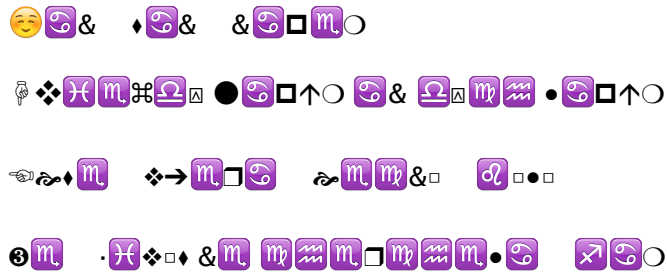
Jak tak kapem

Hviezdy lapám aj dych lapám

Ešte včera šecko bolo

Že život je šeršelaťám

☺🌈& ♦🌈& ·🌈&🌈○
🌈❖🌈🌈🌈🌈🌈🌈 ·🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈 ·🌈🌈🌈🌈🌈🌈
*🌈&🌈❖🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈 🌈🌈🌈 🌈🌈🌈🌈
·🌈·🌈❖🌈&🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈
☺🌈& ♦🌈& 🌈🌈&🌈○
🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈
*🌈&🌈❖🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈
🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈

Dúha: Ja som si fakt myslel, že si to len myslím a ja som to normálne hovoril...to je úplne hrozné a divné a smiešne zároveň...to je ako...

DAK: Ako keď máš pocit, že ti praskne močák...tak utekáš na záchod...a nič...

Dúha: Presne...Inak mám zase hnačku.

DAK: Lebo si nervák. Tak si daj Endiaron.

Dúha: Už som si dal. Nezaberá.

DAK: Tak ja neviem. Daj si plienku.

Dúha: Povedz ešte "plienku".

DAK: Plienku.

Dúha: Ty kokos, čo tá Agáta na tebe vidí ? Šak ty ani nevieš poriadne povedať slovo plienku. Plienku, nie plienku. Musíš povedať plienku. Plienka. Ie. Niektoré tie slová sú úplne jebnuté, nie?

DAK: Čo ja viem? Asi áno.

(DAK balil počas predchádzajúceho dialógu jointa, podá ho Dúhovi a zapáli mu, ten si potiahne.)

005

(Zuza sedí v rozhlasovom štúdiu, lebo je spíkerka v rádiu. Nekonvenčná spíkerka v rádiu. V rádiu znie pesnička, nekonvenčná pesnička, tá, ktorú spievali pred chvíľou Dak a Dúha, len v nejakej metalovejšej úprave. Zuza hovorí na mikrofón, lebo spíkerky hovoria na mikrofón.)

Zuza: Tak, milý DAK...všímame si ako ja rýmujem, zvery moje nočné, to preto len som si šlahla dve borovičky...musela som si šľahnúť, lebo mám šialený deň...tak, milý DAK...

dúfam, že som frajerka, lebo som tvoju pesničku našim poslucháčom pustila... môj kamarát DAK, teda hlavne kamarát môjho frajera Vavra, mi dal kazetu so svojimi pesničkami a povedal, že keď nejakú pustím do vysielania, tak budem frajerka... takže som ju do vysielania pustila, takže som frajerka... Strašne mi lezie táto robota už na nervy, milí poslucháči, milé moje zvery nočné, je to brutálna nuda... stále dokola... všetky zaujímavé osobnosti už vymreli alebo sa ešte nenarodili... zase žijeme v období prechodného stavu, tá sviňa Nietzsche mal zase pravdu...

(*Retro 2. Zuza, Agáta.*)

Agáta: *Strašne rýchlo si vyštartovala a strašne rýchlo zastala.*

Zuza: *A to myslíš ako?*

Agáta: *No, že ty už niekoľko rokov riešiš tie isté problémy.*

Zuza: *Ved' to je predsa normálne.*

Agáta: *To si myslíš len ty. Stojíš na jednom mieste, necítiš to? Akoby si bola k nemu priklincovaná...*

Zuza: *Neviem o čom hovoríš.*

Agáta: *Veľmi dobre to vieš. Čo mi to tu zas vykladáš s tým odchodom? Ved' to mi už hovoríš niekoľko rokov. Uvedomuješ si to? Stále to len hovoríš. Dokolečka, dokola. Ale zadok nezodvihneš. Nikdy ho nezodvihneš. Stále len budeš fňukať, že sa cítiš nenaplnená, že nemôžeš stretnúť toho chlapa, ktorého hľadáš... A ako ho hľadáš? Tak, že mi to hovoríš? Ty už nemáš dvadsať, moja zlatá, tak sa tak stále nesprávaj... Nehovor furt o nejakej svojej nespokojnosti, ale sprav niečo pre to, aby si bola spokojná... Ved' sa trošku... vyvíjaj.*

Zuza: *Fúha. Čo to bolo?*

Agáta: *Nemáš cigaretu?*

Zuza: *Ved' nefajčíš.*

Agáta: *To je jedno... Nemáš?*

Zuza: *Nemám. Keď som chcela urobiť niečo pre to, aby som bola, ako ty hovoríš, spokojná... tak si mi zobrala chlapa. Aj keď ty to vidíš inak...*

Agáta: *To nemyslíš vážne, Zuza? Dúfala som, že túto tému máme už navždy vyriešenú.*

Zuza: *Takáto téma sa nedá vyriešiť navždy.*

(*Koniec Retro 2.*)

(Pokračovanie situácie v štúdiu. Zuza si šlahne ďalšiu borovičku.)

...už sem vážne nemám koho volať...všetci tu už boli a tí čo neboli sem neprídu, lebo sa ma boja...alebo si o mne myslia, že som krava... a mne už sa ani moc nikoho volať nechce, ja vám radšej pustím nejaké tie pesničky ... aj tak nás v takúto hodinu podľa mňa nikto nepočúva...no proste nuda...pripadáam si ako na Sahare...pustím vám teraz takú jednu inštrumentálku...skúste sa do nej započúvať...vraj by mal byť v nej ukrytý nejaký spodný, podzemný prúd alebo čo...ja tomu príliš nerozumiem...

(Zuza pustí inštrumentálku a pije pri tom ďalšiu borovičku.)

006

(Dúha s Dakom húlia. Stále sedia v skúšobni, na malom praktikábovom javisku. Ale táto situácia sa nemusí odohrávať v deň, keď odišla Agáta z Dúhovej hry.)

Dúha: Chápeš...myslíš si niečo...teda ty si myslíš, že si to myslíš, ale ty to pritom hovoríš... a potom to máš naopak...niečo hovoríš...fúha...to je nejaké silné, ty kokos...čo som to hovoril? (Dúha sa chytá za brucho.)

DAK: Že...niečo hovoríš...si hovoril...Že vlastne vôbec nemusí byť skutočnosť to, čo sa tebe skutočnosťou zdá... a naopak...

Dúha: No a naopak to je ešte horšie...čo si mi to dal?...niečo hovoríš a pritom si to vôbec nemyslíš...

007

(Psychiatrická ambulancia psychiatra Davida Oka. Oko sedí sám nad šachovnicou, na ktorej je rozohratá partia šachu. V ruke drží handričku a z figúriek utiera prach.)

OKO: To sa deje vždy...kým sa nenaučí jedinec ovládať. Sebaovládanie, autokontrola!
Subjektívny stav pod vplyvom objektívnych okolností!

DÚHA: Ty kokos...mne je zle... to je pocit...

OKO: Divný, že?

DÚHA: Strašný.

OKO: Divný!

DÚHA: Divný.

OKO: JA už ten pocit dávno nepoznám...ja už som sa ho dávno naučil ovládať...Vidí na mne jedinec niečo zvláštne? No...vidí? (Dúha krúti hlavou, stále mu je zle.) Jedinec to povie nahlas!

DÚHA: Nevidím.

OKO: A pritom som úplne mimo, ale úplne...už niekoľko rokov...ale úplne mimo už niekoľko rokov...Spozoroval to jedinec?

DÚHA: Nespozoroval.

OKO: A myslíš si, jedinec, že na ňom to je vidieť?

DÚHA: Jasné, že je...

OKO: Nie je.

DÚHA: (upokojí sa...až teraz) Akože nie je?

OKO: No nie je. Vždy je to tak, ako jedinec chce, aby to bolo. V tom je zoskok z útesu úžasný...Ozaj...ten Zoskok z útesu...Tá jedincova nová hra...divadelná...prečítal som ju celú...na dvakrát...Myslím, že sa to malo volať BOH...alebo OKO...ale nie Zoskok z útesu... príliš metaforicko-romantické... a nevádi mi, že ma jedinec citoval... ak tomu správne rozumiem...

Dúha: Hovno tomu rozumieš...Záchod je dúfam tam, kde vždy bol... (zaklope mu na čelo a odíde, Oko sa za ním díva dosť smutne)

OKO: (sám) Hajzle nezvyknú meniť svoju polohu. Toto povolanie mi zobralo úplne všetko. Aj keď si myslím, že som vlastne nikdy nič poriadne nemal...Všetko čo som mohol mať nemám vďaka tomuto povolaniu, všetko som stratil ešte skôr, ako som to stihol získať...fuj, zase vnútorný monológ...brrrrr...vnútorný monológ je poriadna sviňa...čo sviňa? vnútorný monológ je stádo sviň...brrrrr...Odišla odo mňa žena, lebo som blázon...teda podľa nej... podľa Vlasty. Meniny má 19.2., narodeniny 14. 6., Vlasta je netypický bliženec, ja som typický...fuj, vnútorný monológ... Vraj som blázon preto, lebo sa stretávam celý život iba s bláznami...ale to je moje povolanie, stretávať sa s bláznami...a ja to povolanie milujem, povedal som Vlaste... nič iné, ani nikoho iného už milovať nedokážeš, povedala mi...človek predsa nemôže milovať povolanie...človek musí milovať človeka...takéto zaujímavé

rozhovory sme my viedli s Vlastou...my deti, odkojené mliekom socializmu... (niekto zaklope na dvere)

OKO: Ďalej!!!

007.1

(Vsúpi Šani.)

Šani: Dobrý deň. Ja som Šani.

OKO: Dobrý deň, Šani... Posad'te sa.

Šani: Mám problém...

OKO: Vnútorný monológ je sviňa, Šani...z vnútorných monológov plynú vždy nejaké hrozné dôsledky, Šani... a niešť dôsledky sa dnes už nikomu nechce, Šani... ani Bohovi nebude nikto dnes niešť dôsledky za svoje vnútorné monológy...(zakričí niekam dozadu) dobre... dobre... -Ani Bohovi- nebudem hovoriť ... mal som ženu, Vlastu, ktorej sa nepáčilo, keď som sa rúhal a keď som nadarmo vyslovoval božie meno...nedá sa povedať, že by bola nejako hlboko veriaci alebo čo, ale toto sa jej nepáčilo, Šani...nechápem dodnes prečo, ale asi mala na to svoje dôvody...Vlasta mala na všetko svoje dôvody...ani zodpovednosť dnes nikto neponesie...lebo ju nikto neudvihne, milý Šani...lebo zodpovednosť je strašne ťažká... Načo ste prišli, Šani? Prečo nie ste napríklad v kine? Idú teraz celkom dobré filmy...také, povedal by som, čo zrkadlia dobu, teda myslím súčasnosť, Šani...Máte rád súčasnosť, Šani...?

Šani: Nevieť, nikdy som nad tým nerozmýšľal.

OKO: Ale občas je dobré zamyslieť sa nad takými vecami, Šani...Ja, napríklad, nemám súčasnosť veľmi rád, Šani...lebo jej príliš nerozumiem...ale keby som mohol, Šani, tak sedím v kine...aby som ju pochopil, tú súčasnosť...súčasnosť je sviňa, Šani...

Šani: Mám problém...Chcem spáchať samovraždu...

OKO: Vydržte do novembra, Šani. Vtedy to vyznie tak najprirodzenejšie...keď sa človek obesí v novembri...je to tak akosi...logické...Hráte šach, Šani?

Šani: Iba dámu.

OKO: A šach?

Šani: Hráť iba dámu.

OKO: Škoda, Šani. Moja žena, Vlasta, hrala výborne šach... Viete, Šani, šach... to je vám taký mikrosvet v makrosvete... Opustila ma. Moja žena. 20. 2. Deň po svojich meninách. Vonku padal sneh. Mala veľmi pekné telo ešte v päťdesiatke, Šani... A na nohaviciach nosila sukne, Šani... lebo kráčala s dobou... ja s ňou nekráčam, Šani... ja nosím buď nohavice alebo sukňu... ale sukňu na nohavice by som si ja nikdy neobliekol, Šani... A vy, Šani? Obliekli by ste si sukňu na nohavice?

Šani: Nad tým som tiež nikdy nerozmýšľal.

OKO: A nad čím vy, preboha, Šani, rozmýšľate...? Všimli ste si, Šani, vpašoval som si tam jedno "preboha". Už je to dávno, Šani, čo ma opustila... že vraj ona s bláznom žiť nebude. To mi povedala po dvadsiatich piatich rokoch manželstva... Teraz žije v Rakúsku... s Rakušákom... s fašistom... Vy ste Žid, Šani?

Šani: Nie.

OKO: Ja tiež nie som Šani, ale mám rád židovské témy. A prečo chcete, pre Boha živého, spáchať samovraždu, Šani? Dobré, dobre, dobre... nebudem hovoriť ani pre Boha živého... Ponaučenie: Nikdy nepašujte dvakrát, Šani. ...Pašujte raz, ale poriadne... Pašovali ste niekedy, Šani?

Šani: Pašoval...

OKO: Strašne som na ňu stále naviazaný, Šani, na tú moju Vlastu... strašne... tak, ako je pravá topánka naviazaná na ľavú, Šani... Opýtal som sa vás už, prečo chcete spáchať samovraždu?

Šani: Áno, opýtal...

OKO: A čo ste mi na to povedali?

Šani: Ešte nič...

OKO: Tak ale ne otázky treba reagovať, Šani... Mne je jedno či ste pašovali a čo ste pašovali... Mňa zaujíma, prečo chcete spáchať samovraždu?

Šani: Ani sám neviem. Len tak by som si to chcel skúsiť. Zažiť to na vlastnej koži. Adrenalín a tak... Skúšal som už všetko... okrem samovraždy... Vyskúšal som už všetky drogy... ale adrenalín mi chutí najviac... je dokonca lepší ako kokaín... a to je vraj kokaín úplne najlepší... (Šani sa celkom nečakane rozosmeje.)

OKO: Nesmejte sa, Šani. Máte nepríjemný smiech. Vulgárny... Ste zvláštny človek, Šani... Tu máte telefónne číslo mojej dcéry... (napíše na papierik číslo a podá mu ho) ona sa už tiež

pokúsila o samovraždu...kvôli nejakému chlapovi...určite vám k tomu niečo povie...A je navyše veľmi pekná...Myslím, že ju zaujmete...ona vás zaujme určite...ona zaujme každého...Má trošku sklony k hystérii, ale inak je veľmi zaujímavá...Už nemáte, Šani, nijaký problém?

Šani: Mám malý penis a veľmi rýchlo ejakulujem...

OKO: Každý, kto má penis, si myslí, že s tým penisom nie je niečo v poriadku, Šani. Nieкто by ho chcel väčší, nieкто menší, nieкто hrubší, nieкто menej krivý...A nieкто by chcel namiesto penisu vagínu... Takže v tom problém nevidím, Šani. Ako rýchlo ejakulujete?

Šani: Neviem, nikdy som to nestopoval.

OKO: Tak si to stopnite, Šani. Ak to bude pod dve minúty, tak to začneme riešiť...ale vy podľa mňa nebudete dvojkový. Nevyzeráte na to...

Šani: A na to, že mám na účte 422 miliónov...na to vyzerám? ... amerických dolárov...na to vyzerám?

(Šani odíde.)

OKO: (sa za ním díva) 422 krát 40...Moje nervy...

008

(Na zastávku autobusu sa pritacká opitá Zuza.)

Zuza: Cítite ten spodný prúd, priatelia? Ja ho teda necítim. Asi som schopná cítiť len tak... povrchne...ako mi povedala moja priateľka Agáta. Ale zato veľmi intenzívne cítim, ako mi lezie tá borovička do hlavy...Viete, čo je môj problém, milí poslucháči...povedala by som-môj životný problém...nie to, že chlastám v živom vysielaní, to iní robia horšie veci v živom vysielaní...Poviem vám úprimne...môj problém je v tom, že si neviem nájsť normálneho partnera pre život, priatelia...to ste nečakali, však...nerozumiem tomu...vôbec tomu nerozumiem...Mala som len jednu životnú lásku, teda okrem Vavra, môjho momentálneho manžela, rozišli sme sa kvôli Agáte, vtedy mojej najlepšej priateľke...ale už to je dávno a hlavne za nami...rozmyšľam nad tým, že asi nasadnem na lietadlo a odletím niekam...za oceán...mám tam sestru, budem u nej chvíľu bývať, kým sa zorientujem...myslím, že sa zorientujem, vždy som sa vedela zorientovať...no a tam, za oceánom, by som chcela začať žiť nejaký nový príbeh...Vavro mi hovoril, že mu Dak hovoril, že sa budú rušiť pondelky, aby sa

nedalo začínať, aby sa dalo už len pokračovať...desivá predstava...depresia...keď to neurobím teraz, už to asi neurobím nikdy...áno, áno, áno...viem, že to už hovorím niekoľko rokov, ale sa to proste vždy nejako zvrtno...v celkom nečakanej chvíli...naposledy sa to zvrtno v to ráno, keď som stretla Vavra...moje nervy, šak to už budú dva roky...bola som s Agátou na raňajkách...bola som sa s ňou vtedy vlastne rozlúčiť a vydiskutovať, fuj vydiskutovať je nechutné slovo...vydiskutovať si s ňou nejaké veci...porozprávať sa...o veciach...nikdy som jej nedokázala odpustiť...ani ten jej pokus...no, keď zjedla tie lieky alebo čo...ani to som nikdy nebrala vážne...

(*Retro 3. Zuza, Agáta.*)

Agáta: *Načo si mi volala, že sa chceš so mnou stretnúť, keď teraz mlčíme. Ako dve pomlčky.*

Zuza: *Tak mi niečo povedz.*

Agáta: *A čo ti mám povedať?*

Zuza: *No...čo si myslíš o tom, že sa chcem na všetko vykašľať a odísť. Nie je to už trošku neskoro?*

Agáta: *Ved' som ti už povedala. Počúvaš stále len to, čo chceš počuť...snažím sa byť k tebe úprimná...*

Zuza: *Jasné, tvoja šokujúca úprimnosť, každého si ňou vždy dokázala odzbrojiť.*

Agáta: *Naozaj nechápem, načo si mi volala. Myslela som, že...že...*

Zuza: *Že čo?*

Agáta: *Že si sa už nad to všetko povzniesla...Také veci sa proste v živote dejú.*

Zuza: *Áno, ale vždy len v každom druhom živote...a náhodou som to bola ja. Čo je na tebe lepšie ako na mne?*

Agáta: *Zaplatím...*

(*Koniec Retro 3.*)

...zaplatila, ale zostala sedieť, akoby sme obidve čakali na to posledné slovo tej druhej...a potom som stretla Vavra...

009

(Na zastávku prichádza David Oko. Je unavený. Ide z roboty.)

(OKOVI ZAZVONÍ MOBILNÝ TELEFÓN. AGÁTA KRIČÍ DO INÉHO MOBILU.)

Agáta: To nemyslíš vážne, že si mu dal moje telefónne číslo...

OKO: (zodvihne) Komu?

Agáta: Komu? Tomu idiotovi.

OKO: On sa ti už stihol ozvať?

Agáta: Otec, preboha...veď JA som ho za tebou poslala. Je to jeden z najbohatších ľudí v tejto republike, už týždeň s ním spím, lebo potrebujem, aby nám dal peniaze na film. Pýtal sa ma, či nepoznám nejakého psychiatra, že by ho niečo zaujímalo, že by sa potreboval najako odborne poradiť... tak som ho poslala za tebou.

OKO: Vidiš...a ja som ho poslal za tebou. Vidiš, ako sme na seba napojení...To Boh nevidel.

Agáta: Otec, ty nie si normálny...A mama by ti povedala, že "Boh nevidel" je rúhanie.

OKO: A ty si normálna, si myslíš? Ty, ktorá robíš milión nenormálnych vecí...

Agáta: Napríklad.

OKO: Čo napríklad?

Agáta: No...napríklad aké robím ja nenormálne veci...

OKO: Napríklad... Natieraš si tvár masťou na ruky...to je myslíš si, normálne... a potom ti tvár puchne a robia sa ti na nej červené fľaky a potom ti to všetko hnisá a ti to odpadáva... padá ti ten hnis na zem...všetci na to stúpame... a máme zahnisané papuče...celý byt je zahnisaný... A starám sa ja do toho? Nestarám. Beriem to, akože je to tvoja vec...Alebo... starám sa ja do toho, že hovoríš každú chvíľu o niekom inom...ako o mužovi svojho života... že miluješ stále iného chlapa a hovoríš, že to už je ten pravý...že meníš chlapov ako sa ti zachce...ako počasie...(je celkom vyčerpaný) Starám sa ja, murva, do toho? NESTARÁM! Tak sa ty nestaraj do toho, či som normálny, alebo nie som normálny, či sa rúham, alebo nerúham, lebo...lebo...

Agáta: Lebo čo?

OKO: Lebo nič...Ty s tým človekom vážne spíš?

Agáta: Vážne.

OKO: Veď máš DAKA.

Agáta: Mám aj nemám. TO je príliš...komplikované...

OKO: To je krásny argument. Komplikované. A je dvojkový?

Agáta: Čo či je?

OKO: No...či ejakuluje do dvoch minút?

(Agáta položí.)

OKO: Halóóó...Halóóó...(OKO vytočí číslo, Agáte telefón nezazvoní) Počúvaj ma, ty soplňa papuľnatá, ešte stále si moja dcéra, na tento svet si sa dostala len vďaka mojim spermiami, tak mi do riti nepokladaj telefón...Ježišmária, prepáčte, to je omyl...Prosím? Že ježišmária je rúhanie? (položí, zašepká) ČO máte všetci s tým rúhaním? A to mám používať vulgárne slová? To sa mám priblížiť ku svojim deťom tak, že ich začnem napodobňovať? To mám akože začať používať slovník tohoto sveta? To si mám začať gelovať vlasy? To mám hovoriť “do tiče” alebo “mokot” ?Toto je svet. surva, tiča...toto je mi svet...tiča, mokot.

(Zuza sa smeje.)

OKO: Strašne ma otravuje chodiť do roboty aj z roboty MHD. Tak rád by som chodil autom...

Zuza: Tak čo nechodíte autom?

OKO: Lebo nemám vodičák. Chcel by som aj auto aj koňa aj vodný skúter...aj svätý pokoj...nemám ani vodičák...ani koňa...ani vodný skúter...ani svätý pokoj...ale zato má môj syn rakovinu...predstavte si to...tridsaťročný človek...nedokážem sa s tým nejako vyrovnáť...

Zuza: A môj manžel...vlastne človek, s ktorým chcem mať deti... je zase teplý...tiež sa s tým nedokážem vyrovnáť...nechceli by ste prísť do mojej relácie...ako hosť...

OKO: A nevádi, že som blázon?

Zuza: Keby ste neboli blázon, tak vás nevolám.

OKO: To je pekná pointa nášho dialógu, slečna... Ste veľmi sympatická baba...Nevideli sme sa už náhodou? Majte sa...ide mi 94ka...

Zuza: Jasné, že sme sa už videli, ty blázonko...

009.1

(Vstúpi Dúha.)

Dúha: ... DAVID OKO nastúpi do autobusu číslo 94 a znova mu zazvoní telefón... pozrie na display, znova volá Agáta... zodvihne...zodvihne ako človek, ktorému volá dcéra...dcéra, ktorá bude zajtra o takomto čase v saune s človekom, ktorý vlastní niekoľko bordelov

v republike, je producentom béčkových pornofilmov, dealerom tvrdých drog a obchoduje s bielym mäsom...Agáta bude v saune s človekom, ktorého život sa už prestal skladať z dobrých a zlých skutkov...ktorého život je už len jedno veľké svinstvo...preto sa rozhodol spáchať samovraždu skôr, ako ho niekto verejne popraví... OKOVA dcéra bude mať s ním zajtra o takomto čase orálny sex...lebo niektoré javy na svete sú absolútne nepochopiteľné... a potom ho ešte dorobí rukou a celé to bude trvať dvakrát dve minúty a ona „Agáta, sa presvedčí, že on, Šani, nie je dvojkový...ale štvorkový...čo tiež nie je bohviečo.

010

(Vavro ťuká písmenká do notebooku, ktoré sa objavujú v reálnom čase na plátne.)

(Na plátne sa napíšu titulky s nasledujúcim odkazom. Píšu sa pomaly, dramaticky...je to vlastne úplne plnohodnotný výstup...)

(Nechávam na zváženie, či bude pri ich písaní nejaký zvuk resp. hudba, alebo bude znieť hudba maximálna, čiže úplné ticho. Pozn. Aut.)

TITULKY:

Tak... a je čas na zmenu, priatelia. “ ČAS NA ZMENU “ je strašný stav, nie??...Je čas - skočiť zase z útesu. Alebo ak chcete, z brala...

(Vojde Zuza. Objíme Vavra.)

Vavro: Ahoj. Bolo krásne, ako si dnes pustila tú DAKOVU pesničku...A keď si k tomu ešte tak zarýmovala.

Zuza: To nebolo dnes, miláčik...

Vavro: A kedy to bolo?

Zuza: Dávno.

Vavro: Úplne strácam pojem o čase...

Zuza: Ty si už dávno stratil pojem o čase. (objíme ho)

Vavro: To je pravda...Neviem, čo je čas.

Zuza: Keď ťa objímam, mám pocit, že objímam strom...

Vavro: Tak si niečo želaj...Keď objímaš strom, môžeš mu zveriť svoje túžby. Túžby anjela.

Zuza: Želám si...aby sa už dokrútil kolotoč...

Vavro: (vymaní sa zo Zuzinho objatia, necíti sa už pri nej taký slobodný, ako niekedy)

Mám ti niečo pustiť?

Zuza: Ako chceš...

Vavro: A ty chceš?

Zuza: A ty?

Vavro: Vieš čo? Mohli by sme sa naučiť rozprávať normálne... a hlavne o všetkom... napríklad aj o tom, že nemôžeme mať deti a čo budeme teraz s tým robiť... a tak...o tom, že nám to všetko už nejako nefunguje...že vlastne zachraňujeme zubami-nechtami niečo, čo už ani neexistuje...že keď sa takto dívame jeden druhému cez oči do duše...niečo tam akoby chýba...mohol by aspoň občas niekto z nás dvoch o niečom jasne rozhodnúť...

(Vavro pustí kameru)

Zuza: Alebo by sme sa mohli naučiť nenechávať veciam iba voľný priebeh... a trošku ich ovplyvňovať...Obdivujem ľudí, ktorí sa vedia rozhodnúť.

010.1

OBRAZ NA PLÁTNE, KTORÝ PREMIETA VAVRO ZO SVOJEJ KAMERY:

(V kuchyni sedia matka a otec, vyzerajú ako dedko a babka, takí mladší dedko a babka alebo starší otec a matka. Vavra mali veľmi neskoro, nemohli mať deti, s čím sa už tak nejako zmierili. Narodenie Vavra bol menší zázrak. Matka sa modlí, v rukách má ruženec, Otec má pri uchu pritisknuté rádio a fajčí fajku. Obaja sú zaujatí svojou činnosťou. Naozaj zaujatí. Tak, ako vedia byť zaujatí len šťastní ľudia. Tak ako vedia byť zaujatí ľudia, ktorí poznajú tajomstvo.)

Otec: (cituje z rádia) Hovoria, že čím je človek starší, tým je čistejší.

(Matka prikývne.)

Otec: Mamina. Že čím je človek starší, tým je čistejší...Počuješ? Mama.

Matka: Ale dobre. Modlím sa.

Otec: Krucinál tak odpovedaj, nech viem, že ešte žiješ...šak ty keď umreš nikto si to nevšimne...

(Matka vydá nejaký nesúhlasný zvuk a zakrúti hlavou)

Otec: Čo?

Matka: Ale nič. To sú reči...

Otec: To som nepovedal ja, to v rádiu povedali, že čím je človek starší...tým je čistejší...

Matka: Aj za teba sa modlím...Nemohol by si ísť pridať plyn? Je tu zima.

(Otec luskne . A ústami napodobní prdnutie.)

Matka: Čo robíš?

Otec: Pridávam plyn na diaľku. Dnes som to celý deň trénoval Koprffilda, uvidíme, či to funguje.

(Už sa nerozprávajú, len matka pokrúti medzi dvoma otčenášmi hlavou, ale usmieva sa pri tom, lebo vie, že po toľkých rokoch manželstva žartovať, je veľká mágia. Každý robí svoju činnosť, aj bez slov im je dobre, lebo sú spolu.)

010.2

Vavro: (díva sa na svojich rodičov na plátne) Vieš čo by ma zaujímalo? Či oni majú pojem o čase.

Zuza: (možno plače) Čo?

Vavro: Prečo plačeš?

Zuza: Čo by sa ti stalo, keby si sa ma to neopýtal?

Vavro: Tak to poďme ešte raz. Bez tej otázky.

Zuza: Tu nie sme pred kamerou...ani na javisku...ani nie sme súčasťou nejakého scenára... Nepôjdeme ešte raz len preto, že si to praješ. V živote to proste nejde. Vracat' vety ešte raz... Dúfam, že to niekedy pochopíš.

Vavro: Len ma prekvapilo, že ťa vidím plakať...Pýtal som sa, či majú oni dvaja pojem o čase...Po štyridsiatich rokoch manželstva...

(Zuza mlčí.)

Vavro: Vieš čo by sa stalo, keby niektorý z nich zomrel?

Zuza: Čo?

Vavro: Ten druhý by získal pojem o čase.

(Zuza odchádza.)

Vavro: Kam ideš?

Zuza: Idem sa obliecť a potom idem do roboty...

Vavro: Ved' si len teraz prišla.

Zuza: Dnes som celý deň doma...to, ako som prišla, bolo inokedy...

Vavro: Nehovor – do roboty...

Zuza: Idem do roboty...miláčik...do odpornej roboty...

Vavro: Čo by iní za takú robotu dali...A pekne rýmuj.

Zuza: Rýmovať sa nedá každý deň.

Vavro: Ale ved' včera si nerýmovala a raz za čas sa to vraj dá...

Zuza: Mám pocit, že som práve umrela.

(Zuza odíde...vidíme ju, ako sa prezlieka. Vavro pokračuje v ťukaní do notebooku...na plátne pokračovanie titulkov.)

POKRAČOVANIE TITULKOV:

Tak toto bola, milá moja Zuza, veta viet! Toto bola veta, ktorá tu, na tomto svete šírom a neuchopiteľnom po tebe zostane. Už dlho sa s nažím sformulovať vetu, ktorá by mohla zostať po mne. Už dlho sa snažím všetko čo mám v sebe sformulovať do jednej vety. Vraj je to jeden zo spôsobov terapie... To hovorím, akoby som plánoval zomrieť... Nikto sa ma neopýta, či chcem zomrieť?

Diváčka- Voda: Chceš zomrieť?

(Vavro sa postaví)

Vavro: Na svete sa dejú už len divné veci...vlastne celý svet je už len divná vec. Čím viac ho spoznávam, tým viac mu nerozumiem. Guľa...čím väčší obsah...tým väčší povrch...Ale zomrieť nechcem. To už mám za sebou...

Diváčka- Voda: Čo máš za sebou? Smrť?

Vavro: Nie. Len chcenie nebyť...No...ale my sa tým netrápme... netrápme sa ani tým, že čím je človek čistejší, tým je starší, aj tak to je jedno ako to naozaj je...či je čistejší, alebo nie je čistejší...iní zas hovoria, že najčistejšie sú deti...iní, že zvieratá...ja si myslím, že človek nemôže byť nikdy čistý, čisté môžu byť celkom iné veci...napríklad môže byť čisté nebo, sen alebo modlitba...ale nie človek...to je jedno...my to nevyriešime...

(Prichádza prezlečená Zuza. Vychystaná so roboty.)

Zuza: My nič nevyriešime. Asi nikdy...Čo robíš?

Vavro: Nič...len tak surfujem...v inej realite...

Zuza: A hľadáš pri tom nejakú spriaznenú dušu...ktorá ti uverí?

Vavro: Čo?

Zuza: Aby ti z toho hľadania druhej identity náhodou nepreskočilo. Alebo ako ty hovoríš, nejobľúbené.... To je dnes už vraj celkom bežná diagnóza, ktorú treba normálne liečiť...napríklad ako drogovú závislosť...

Vavro: Nevieť, o čom hovoríš.

Zuza: Možno nie som tá, ktorá ťa pochopí, ale rozhodne nie som ani tá, ktorá je slepá a sprostá. (Zuza odíde)

Diváčka- Voda: Halóóó...Je ešte, páňko, tam?

Vavro: Páňko je tu. Len si odskočil.

(Obzrie sa za odchádzajúcou Zuzou, na dlho sa im stretnú pohľady. Akoby ho pristihla pri niečom ako virtuálna nevera.)

Diváčka- Voda: Hovoril si o nejakom čase na zmenu.

Vavro: Áno...my sa venujeme teraz Času na zmenu...zoskoku z útesu, alebo ak chceš z brala, ako hovorí klasik... takže...skáčem...TERAZ...

(Zároveň s tým ako Vavro hovoril text, objavoval sa na plátne...alebo na plátne sa objavoval iný text.)

(Zoberie mobil a naťuká nejakú smsku...)

011

(V saune sedí Agáta a Šani.)

Agáta: (utiera si ústa) Vieš ako sa cítim?

Šani: (je duchom neprítomný, po jeho odpornej tvári steká okrem potu ešte stav blaženosti)

Ako?

Agáta: Ako niekto, kto potrebuje zažiť zajtra ráno pocit, že sa znova narodil...

Šani: A vieš ako sa cítim ja?

Agáta: Ako?

Šani: Ako niekto, kto práve zažil nádherný orgazmus. A prvýkrát v živote ejakuloval po štyroch minútach. Dlhých štyroch minútach...(zadíva sa na svoj zošuverený a premočený penis)

DAK: (díva sa hore, akoby do Šaniho očí) Ježišmária neďívaj sa tak na mňa... nepozoruj ma... cítim sa tak stiesnene, keď ma tak uprene pozoruješ... určite je na mne vidno, že som pred chvíľou hulil... nejaký macedónsky skank... parádny... šlape jak sviňa... vieš, čo je najhoršie v takomto stave? Robiť niekoľko činností naraz... napríklad chcieť si dobiť kredit do mobilu... vyzuť sa... zamknúť dvere a prezliecť sa do pyžama... po zaznení signálu zadajte svoj štrnásťmiestny kód... zadajte štrnásťmiestny kód, ktorý je na zadnej strane stieracej karty, po zaznení zvukového signálu zadajte, prosím, požadované číslo... píp... a úplne najhoršie je zhulený písať napr. Básničku... s veľkým B... ty kokos...

Agáta: Môj frajer raz zložil zhúlený z trávy básničku... chceš ju počuť?

Šani: Nóó...

Agáta: Volá sa **Básnička s veľkým B.**

Pozerám sa na lietadlo

Na bruchu má tučné sádlo

Zabudol som nohy v site

Už sa blížia holé rite

Koza, kozák, kazo, kazók

Zoba, zobák, zobe v žite.

(Šani sa znova zadáva na svoj penis... a možno sa aj započúva.)

DAK: ...strašné keď robíš viac činností naraz... to je ako v bludisku... ale ty sa na mňa tak nemusíš dívať... ty, Minotaurus... ty, čo máš na účte 422 miliónov dolárov... hod' desať miliónov... urobíš dobrý skutok... urobíš gesto... ukážeš nos pre dobrú vec...

Agáta: A tento môj frajer je herec a chcel by so svojim kamarátom filmovým režisérom strašne točiť film... Ale problém je, že nemajú, chlapani, peniaze. Vieš, dnes sa filmy vôbec netočia, lebo nie sú na ne peniaze. Lebo málokto pustí peniaze do filmu... A to tí ľudia netušia o čo prichádzajú... Lebo investovať peniaze do akéhokoľvek filmu je úplne zásadná vec v živote bohatého človeka... Lebo keď akože dáš peniaze na film, tak sa ti zjaví egyptský boh Cinemacos, to je boh filmu a fotografie a tento Cinemacos ti splní jedno želanie... akékoľvek želanie... okrem peňazí... ktoré si praješ... chápeš, to, ktoré si ten bohatý človek nemôže kúpiť za peniaze...

(Šani sa znova zadáva medzi nohy.)

Šani: Akékoľvek želanie?

DAK: ...inak, vieš, čo je na tebe úplne najhoršie? Budeš veľmi prekvapený...ale ten tvoj strašný...desivý...nezmysel pre humor...takých ako ty, by mali pomlieť do klobás...

Agáta: Tebe to nepríde vtipné?

Šani: Ani nie.

Agáta: Ty máš taký zvláštny nezmysel pre humor...

Šani: A mali by ma pomlieť do klobás...

Agáta: Ako si vedel, čo chcem povedať?

(Pozrie sa dole)

Šani: Ale, povedal mi to taký jeden malý ...čuráčik.

(Agáta zapípa mobil...prišla jej esemeska, ktorú poslal Vavro...Agáta číta esemesku... strašne dlho číta esemesku...strašne dlho...)

Šani: Stalo sa niečo?

Agáta: Stále sa niečo deje, ty kokso. Nedokážem si predstaviť ako toto všetko skončí...

Roztočil sa kooolooooo...A ani to nechcem vedieť...Koľko je hodín? Stav sa, že keď sa teraz pozrieš na hodinky, budú tam samé rovnaké čísla...

(Šani sa pozrie na hodiny.)

Agáta: No...koľko je?

Šani: 22:22

(Keď sa bude v predstavení používať hudba, tu nech začne hrať hudba- úplne iný druh, iný žáner, iná energia. Pozn. Aut.)

Agáta: Idem na záchod...budem vracat'...

(Šani ju chytí za vlasy a brutálne jej vyvráti hlavu...)

Šani: Kto ti píše? Nejaký herec? Už sú nadočkaví, čo...Červy umelecké. Vieš koľko je takých ako ty? Stovky!!! Vieš koľko je takých, čo mi vyfajčia len preto, aby som im dal nejaké peniaze?

Agáta: (pozvracia sa na Šaniho) Cítim sa ako murva. Ale nie obyčajná murva...

nejmurevskejšia murva zo všetkých murevských muriev... (utrie si ústa a odíde)

Šani: (znovu sa zadíva medzi vlastné nohy...vôbec ho neprekvapuje, že tam vidí zvratky... díva sa tým pohľadom, akým sa vedia dívať len takéto prasatá.) Pokojne povedz kurva...Veď to aj si.. Všetky ste kurvy...

(David OKO v bielom plášti stojí pri umývadle pod zrkadlom a geluje si vlasy)

OKO: Nedávno prišiel za mnou človek do t... vždy budem hovoriť len prvé písmeno vulgarizmu, dobre? Aby to nebolo nejako príliš pohoršujúce, ale zase každému jasné ... prišiel za mnou človek do t. mladý človek do t...na tom nie je nič zvláštne m.t...do mojej ordinácie vstúpilo už nespočítateľné množstvo ľudí a väčšinou to boli mladí ľudia do t... tento bol ale zvláštny tým m., že meškal niekoľko rokov m.... to prvé m bolo mokot a druhé tiež mokot...lebo viete, zvädzalo to, že jedno z nich bolo murva a druhé mokot...ale nie, obidve boli mokot ...

Dúha: Ako to myslíš?

OKO: Myslím to tak, že si tu mal byť už dávno...pred niekoľkými rokmi do t...Ale to nebolo v skutočnosti tiež nič zvláštne...ľudia chodia väčšinou oveľa neskôr akoby mali m...z rôznych dôvodov...tento prípad bol najviac zvláštny tým...že ten mladý človek, ktorý prišiel za mnou do ordinácie m.... bol môj syn do t...m

Dúha: Čúram do umyvadla, otec. Vždy, keď prídem do záchoda, v ktorom je aj umývadlo... tak sa vyčúram do umývadla namiesto do záchoda. Nechápem to... A čo je najhoršie...v poslednej dobe už ani nechodím na záchod...idem rovno do kúpeľne...najprv sa do umývadla vyčúram a potom si v ňom umyjem ruky...

OKO: Ešteže máš zmysel pre hygienu.

Dúha: Je to normálne?

OKO: Muži sa delia na tých čo čúrajú do umývadla a na tých, čo nečúrajú do umývadla.

Dúha: Ty patríš do ktorej skupiny?

OKO: Ja? Ja čúram do vane...ak ti to pomôže...

Dúha: To s tým gelovaním vlasov nemyslíš vážne...

OKO: Závidíš? Aj by si si geloval, keby bolo čo, však? (Z tohoto vyplýva, že Dúhu by mal hrať holohlavý herec. Pozn. Aut.) Prečítal som si znova tú tvoju novú hru...

Dúha: A?

OKO: Prečo si myslíš, že si Boh?

Dúha: Ty si pochopil, že to som ja?

OKO: Pochopila by to aj tvoja matka. A to je počtárka...

Dúha: Hovorí sa počtárka...

OKO: Ja hovorím počtárka...tak to bude počtárka...pokračujem, ak sovolíš... a to je počtárka...teda bola počtárka...v druhom obvode hlavného mesta.

Dúha: Ty si sa stretol s mamou? Kvôli mne? Ty si jej to dával čítať?...

OKO: Nestretol som sa s mamou, ani som jej to nedával čítať. (hovorí bokom) Teraz David OKO zaklamal svojmu synovi jemným rodičovským klamstvom...samozrejme, že vyhľadal jeho matku, videli sa prvýkrát po štyroch rokoch, vycestoval za ňou až do Salzburgu, sadli si na námestie s jedli Mozartove gule, Mozarta nemá príliš rád, ani jeho gule nie sú nič moc, také Beethovenove by si dal radšej, samozrejme, že sa bavili hlavne o ich synovi, samozrejme, že jej dal prečítať jeho najnovšiu hru a samozrejme, že bol zvedavý na jej názor, aj keď je len počtárka v druhom obvode...(synovi) To hovorím len ako príklad.

Dúha: Otec...Som na úplne nesprávnej koľaji...

OKO: Kde teraz bývaš?

Dúha: Tak...rôzne...vždy sa niekde vyspím. Agáta ako?

OKO: Nestretávate sa?

Dúha: Odkedy odmietla so mnou skúšať jednu moju hru...sme sa nevideli...Ani si nevoláme.

OKO: Vieš čo robí? Vraj si občas privyrobit...v bordeli...

Dúha: To ti povedala ona ?

OKO: Nie.

Dúha: A kto?

OKO: Nikto.

Dúha: Tak ako si sa to dozvedel...

OKO: Povedal mi to Freud! Prepáč...Bol som tam...

Dúha: A čo si tam robil?

OKO: (rozmýšľa ako to povedať...nakoniec to povie tak, ako to povie) Bol som si zatrtkať...zasúložiť...zakopulovať...

Dúha: Ale veď to ťa vyjde minimálne štyri litre.

OKO: A to ako vieš?

Dúha: No...tiež si chodím občas zatrtkať...zasúložiť...zakopulovať... do bordelu. Kým ešte vládzem...

OKO: Toto je svet...strašný je toto svet!

Dúha: Otec...

OKO: Áno. (David OKO sa slávnostne otočí, má perfektnú frizúru na hlave... a je si toho vedomý.)

Dúha: Ako sa ti páčila tá moja hra?

OKO: Hmhmmm...Polož mi ešte raz tú otázku, nech mám viac času na hľadanie odpovede.

Dúha: Ako sa ti páčila tá moja hra...

OKO: NO...niektorým veciam som príliš nerozumel...nerozumel som vlastne tomu životu, o ktorom píšeš...ani tomu svetu, v ktorom žiješ, nerozumiem...ja rozumiem inému životu... a iný život žijem... a v inom svete...neviem ani, čo myslíš tým zoskokom z útesu, alebo ak chceš z brala.....ja keď niečo čítam...ja hľadám, ako by som to povedal... ilúziu...hľadám stránky a slová, na ktorých mi je dobre...chápeš?...nerozumiem celkom presne, prečo píšeš o tom čo žiješ. To sa môžem rovno dívať z okna...Toto naše stretnutie tam bude tiež? Napíšeš do tej hry aj to, že tvoj otec chodí do bordelu...a že jeho dcéra...Agáta v tom bordeli robí? Napíšeš tam aj to...?

Dúha: Ale ja tam napíšem aj to, otec, že do toho bordelu chodí aj jeho syn, ktorý sa bol liečiť z drogovej závislosti... a keď sa akože vyliečil... bolo to presne v roku 1348...tak sa západne od Paríža objavila na oblohe celkom jasná hviezda...asi nejaké znamenie... a potom sa tá hviezda rozplynula na tisíce paprskov a v Európe vypukol mor...takzvaná Čierna smrť... čo zmenila státisíce osudov...presnejšie zasiahla do života asi tretiny ľudstva...aj on Dúha patrí, ako inak, do tej tretiny...nikdy sa mu nič takéto nedokázalo vyhnúť...alebo on sa nedokázal vyhnúť... napíšem aj to, že bude chodiť teraz desať mesiacov na chemoterapie, desať nekonečných dlhých mesiacov...a za tých desať mesiacov prežije toľko utrpenia, ktoré neprežijú iní ani za dva životy a potom proste...potom proste skape...aj toto tam napíšem, otec...bez štipky sebaľútosti...napíšem to tam, len ako holý fakt...aby si sa nemusel dívať z okna...

(Obidvaja sa náhle a nečakane rozplačú. Tak ako plačú len chlapi.)

OKO: Ale ty nemôžeš písať len fakty...O tom to nie je...

Dúha: (kričí) Tak mi povedz o čom to je? Už mi konečne povedz, o čom to tu všetko teda je, otec....

(Plačú. Tma.)

013

(Dak a Vavro kráčajú nočnou ulicou. Je predvianočné obdobie, takže dolieha zvuk nejakej koledy, mohli by ju spievať deti, prvýkrát tento rok je vo vzduchu cítiť sneh. Mrzne.)

Dak: Čo nového, kamarádko?

Vavro: Kamarádko!...Pohoda. Je to teraz všetko také...pomalšie...

Dak: Píšeš? Máš vlnu?

Vavro: Myslím, že mám...

Dak: Toto leto točíme...Nezabúdaj. Aj keby traktory padali...

Vavro: Točíme. Aj keby traktory padali.

Dak: Teraz by mal medzi nami prebiehať dialóg, z ktorého vyplynie, že s Vavrom pochádzame z rovnakého menšieho mesta a do hlavného mesta sme prišli obidvaja kvôli vysokej škole, dokonca sme spolu chodili do tej istej základnej školy, Vavro bol o niečo nižšie. Hrávali sme spolu hokej a potom sme hrali spolu v kapele. Vavro hral na bicie a ja na basu. Ešte bol s nami v kapele náš spoločný kamarát Tiborek. Tiborek hral na elektrickú gitaru a spieval. Už nežije, zomrel na predávkovanie heroínom...asi si pichol naschvál zlatú dávku. Také boli fámy. Jeho otec boj policajt. Už nie je. Vtedy sme sa s Vavrom znova strašne zblížili, sme odvtedy ako bratia. Ale hlavne mi v tomto rozhovore Vavro povie, že je homosexuál. Prebehne to presne takto...

(vytiahne fajku, Vavrovi) Nepohulíme?

Vavro: Ja nechcem.

(Dak si zapaluje fajku s trávou.)

Vavro: Dak...

Dak: No?

Vavro: Som homosexuál.

Dak: (drží dym) Ja viem."

Vavro: A to bolo všetko. Nikdy po tom sme sa už k tejto téme nevrátili. Už nikdy v živote. Hovoril som ešte Dakovi o novom nápadе, o novej téme do filmu. O tom, že keď bude hotový scenár, tak náhodne poprehadzujeme výstupy. Vlastne, že úplne rozbijeme lineárny príbeh. Že to ale spravíme až v predposlednom dialógu filmu. Že totálne zmeníme divákovi názor ešte

počas toho, ako si ten názor vytvára. A že ten film sa bude začínať tak, že chlapík bude stáť na záhrade v jame po kolená a niekto mu bude zahrabávať nohy zemou. Len že neviem, kto ten niekto bude. Že toho niekoho ešte nemám, ale bude veľmi dôležitý...

Dak: Mala by to byť žena.

Vavro: Neviem.

Dak: Ja to viem, mala by to byť určite žena...

Vavro: Potom ho akože normálne zaleje a odíde. A chlapík sa počas nejakého monológu zmení na strom. Nohy bude mať ponorené v zemi a hlavu v nebi. Budú v ňom bývať vtáci a on bude šťastný. Dak sa ma na to opýtal, že na aký strom sa zmení.

Dak: Na aký strom sa zmení?

Vavro: To je jedno.

Dak: To nie je jedno... Mohol by sa zmeniť na strom poznania. Na ten, z ktorého odtrhol had jablko, čo dal potom Eve...Aj keď neviem či by to nebolo trošku patetické...

Vavro: Takže sa zmení na patetickú jabloň.

Dak: Na malú pateticko-jabloňkovskú sviňu.

(Smejú sa.)

Vavro: Podme ešte na pohárik. Čo? Kamarádko.

Dak: A čo je otvorené?

Vavro: Podme do SKARABEA...Možno nám tam Miladka ešte naleje.

Dak: V pohode.

Dúha: (sedí na bare, je už dost ožratý)

V ten večer, teda v tú noc, vošli do SKARABEA Dak s Vavrom. Už bolo dávno po záverečnej, sedel som tam úplne sám. Dak je jeden z mojich najbližších ľudí aj keď sa poznáme len krátko, cez moju sestru Agátu, ale stihli sme sa dost zblížiť ... toho Vavra moc nemusím. Študovali sme síce spolu na škole, ja som študoval divadelnú dramaturgiu, on študoval o pár rokov nižšie filmovú réžiu. Nikdy sme si vlastne nemali moc čo povedať. Nechápem, ako, kedy a kde sa oni dvaja s Dakom mohli dať dokopy. Ale to je teraz jedno... a je to ich vec.

Dak: Ale dobrý večer... pozdravujeme pána zadumaného...

Dúha: Nazdar.

Vavro: Čau.

Dúha: Čau.

(Podajú si ruky. Dúha s Dakom si podajú ruky celkom inak ako Dúha s Vavrom.)

Dak: Ale pán inžinier, tuším popíjame...

Dúha: Popíjame. Trošku. Tuším.

Dak: A akýže máme dôvod? Čerpáme inšpiráciu do nových divadelných projektov?

Dúha: Čerpáme inšpiráciu do nových dní. Dnes som bol v nemocnici, fešák. Už sú výsledky...

Dak: (sadne si na stoličku, prebehne mu hlavou, že sem nemali chodiť) A?

Dúha: Ževraj mám pakovinu...či nie pakovinu...rakovinu...

Vavro: Keď povie Dúha túto vetu, trošku sa zatrasie svet....Vavro si sadne na barovú stoličku. Tento večer bude jeden z najdôležitejších večerov jeho života...V tento večer si uvedomí asi príliš veľa vecí na to, aby ich zvládol len tak. Dá si dvojitý fernet, aj keď si povedal, že už nebude piť. Potom si dá ešte dva dvojité fernety...V ten večer sa opije. Odíde zo SKARABEA, vie, že Dúha s Dakom by mali byť teraz sami. Na námestí nasadne do taxíka. Dá sa odviezť do jedného z homosexuálnych klubov v meste. V tú noc zažije Vavro prvýkrát skutočný sex s mužom. Nadránom príde domov, sadne si k počítaču a za necelé štyri hodiny dopíše scenár svojho filmu...Potom napíše email Vode , že ak sa nestretnú zajtra, tak už sa nestretnú nikdy ...Potom som si ľahol do postele a začal som sa z ničoho nič modliť. Prvýkrát v živote som pocítil vo svojom živote...Boha. Fuj. Potom som zaspal...

014

(Agáta drží v ruke dáždňik, stojí a díva sa na DAKA, ktorý sa holí...na sebe má oblečené pyžamo, ale na nohách obuté topánky.)

DAK: Ahoj...Ešte prší?

(Agáta mlčí.)

DAK: (spieva) Už piaty deň v kuse prší
To nebo z nás zmýva špinu
Naša láska, vojna duší
Pod bozkami klamstvá hynú

(K spevu sa pridá Agáta. Naučila sa celkom dobre reagovať na vydieranie vydieraním.)

Urobím ti hniezdo z dlaní
Ty ma schovaj do rukáva
Budeme si lízat' rany
V tvojich očiach moj sen pláva

(Agáta stojí na mieste a len sa díva...Do tohoto pohľadu sa asi zamilovali všetci muži, ktorých mala. S tým istým pohľadom potom od nich odišla.)

Dak: Dívaš sa do zrkadla?

(Agáta neodpovedá.)

Dak: Vieš, čo je najlepšie robiť, keď je človek mimo?

(Agáta neodpovie.)

DAK: Nemilovať...A robiť nejakú činnosť a na tú sa koncentrovať... Napríklad sa holiť... Pusti Lennyho.

(Agáta pustí Cd-čko Lennyho Kravitzu.)

DAK: Vieš, čo som robil tesne pred tým, ako si prišla?

(Agáta neodpovedá.)

DAK: Vyťahoval som si z pupku bordel a jedol som ho...Pojedal som vlastnú špinu...ako zvieru. (smeje sa takým tým bezradným a prázdny a vymletým smiechom)

Agáta: Nevadí, že sa na tom nesmejeme?

DAK: Nevadí... Prepáč...to, čo som ti povedal včera na skúške...vlastne to nebolo včera... už ani neviem, kedy to bolo...

Agáta: Bolo to už dosť dávno.

Dak: ...ty kokos, kedy to bolo...prepáč, čo som ti povedal... to som tak, samozrejme, nemyslel...

Agáta: Nevadí Dak...ja som to pochopila...už som veľké dievča...

DAK: Neviem, prečo som to povedal.

Agáta: Lebo to tak je. Potrebuješ vedľa seba niekoho celkom iného ako som ja...a ja potrebujem niekoho iného ako ty...

DAK: To myslíš vážne? To mi hovoríš len tak? Chladne...

Agáta: Musím ti to povedať len tak...Inak by som to nezvládla...

(Takto nejak vyzerá rozchod ľudí, ktorí by mali zostať spolu celý život.)

Agáta: Myslím, že som zohnala peniaze na váš film...

DAK: (poreže sa... všetko mu vypadne z rúk... tečie mu krv) ČOOO??!!

Agáta: Zohnala som peniaze na film.

DAK: To vážne...? Na náš film?

Agáta: Úplne vážne. Na váš film.

DAK: Na náš film.

Agáta: Na náš film.

DAK: A ty z toho nemáš radosť?

Agáta: Samozrejme, že mám... Len ju neprejavujem... Mám takú vnútornú radosť... Chápeš, tuto to mám a tuto mi to nejde. (ukazuje si na brucho a potom na ústa)

DAK: Hneď musím volať Vavrovi... Čo keby som mu skúsil zavolať z tohoto holiaceho strojčeka?

Agáta: Nerob veci nasilu... Keď nie sme napojení, nie sú vtipné...

DAK: Tá tvoja šokujúca úprimnosť...

Agáta: Nepísal ti dnes Vavro esemesku?

DAK: Akú esemesku?

Agáta: No... či ti niečo nenapísal... okolo 22:22...

DAK: Nie... čo by mi mal napísať?

Agáta: Ja to už nechcem ďalej skúšať... tú Dúhovu hru. Nechcem, nevládzem... Strašne zle sa v tom cítim. Už som mu to povedala...

DAK: Máme pár týždňov pred premiérou...

Agáta: Nooo... Nevie, ako ti to mám povedať. Ja v tom hrať nebudem. Už v ničom nebudem nikdy hrať. Nechcem byť herečka. Ja nie som na to... stvorená...

DAK: O čom to hovoríš, Agáta?

(Agáta sa díva von oknom.)

DAK: Kam sa zase pozeráš? Stále sa v poslednej dobe niekam pozeráš... uvedomuješ si to?

Agáta: (sama pre seba) Nepozerám sa ... len tak stojím... a len si tak... unikám... unikám si do diaľky... a dívam sa, či sa tam náhodou nestretnem... vidím pred sebou dve cesty, po ktorých sa dá ísť ďalej... po ktorých môžem pokračovať ... čiže po ktorých môže pokračovať môj príbeh... my story... na ceste prvej stretnem svojho frajera DAKA a on mi povie, že je to strašné ako krásne sa so mnou mlčí... povie mi, že si nevie predstaviť čo by bezo mňa robil... povie mi aj to, že som jeho všetko, že som jeho život a jeho zázrak... ja mu na to nepoviem

nič...lebo ...lebo už s ním nevládzem byť... a už nevládzem počúvať tieto jeho oddané slová, ktoré si už aj tak nebude zajtra pamätať...a už s ním ani nebudem...urobila som kvôli nemu najväčšie rozhodnutie svojho života...ale stretla som ho práve vo chvíli keď to inak nemohlo byť...Zuza mi to nikdy nezabudne...teraz urobím kvôli nemu ďalšie...asi ešte väčšie...na ceste druhej sedí obrovský orol a v zobáku drží Vavra, moju prvú lásku, na ktorého ešte občas myslím...myslím na to dobro, ktoré má v sebe...ten orol sa volá Démon... a má strašne hlboké oči...nekonečné...

DAK: Chceš sa so mnou rozísť? Aj keď sme sa navzájom zachránili?

Agáta: Rozísť? Ja by som len chcela začať normálne žiť...

DAK: Keby som mohol vyhodiť z jazyka tri slová...

Agáta: Určite by bolo medzi nimi slovo normálny...ale ja by som aj napriek tomu chcela už konečne žiť normálne...chápeš?

DAK: (Dak si dá dole hodinky) Poďme sa milovať...

015

(Vrátime sa do situácie, keď sme naposledy opustili Vavra ako ťukal nejaké slová do notebooku a potom zobral do ruky mobil...)

Vavro: (ťuká do klávesnice) Musíme sa naučiť robiť rozhodnutia...

(Zoberie mobil a napíše nejakú smsku...)

(Na javisko prídu Zuza, Agáta a Voda. Voda je diváčka z hľadiska.)

Zuza, Agáta, Diváčka- Voda: Vavro napísal vtedy, 10. Novembra, presne o 22:22, na začiatku tretieho tisícročia generácie po Kristovi túto správu sms, short message system: Som homosexuál. Si jedna z prvých troch ľudí, ktorým som to povedal. Každý týždeň to budem hovoriť ďalším trom...je to teraz na tebe...či dokážeš udržať týždeň tajomstvo...či sa v tebe nemýlim... Vavro.

Vavro: To, že si jedna z prvých troch nie je celkom pravda...ale taká drobná lož, v záujme vyššej hodnoty je v pohode...v skutočnosti som to oznámil štyrom ľuďom...tomu štvrtému človeku, som neposlal smsku...lebo nemá mobil...je to moja matka

015.1

(OBRAZ na plátne.)

(Vavro točí na kameru modliacu sa matku. Počujeme len jeho hlas a vidíme subjektívny pohľad kamery.)

Vavro: Mama...musím ti niečo povedať...

Vavrova mama: Teraz?

Vavro: Teraz, mama.

Vavrova mama: Zrovna, keď sa modlím?

Vavro: Áno.

Vavrova matka: Niečo sa stalo?

Vavro: Nič sa nestalo.

Vavrova matka: Tak čo mi chceš povedať?

Vavro: Mama, ja som homosexuál.

Vavrova matka: Ja viem, Adamko.

Vavro: Prosím?

Vavrova matka: Že to viem...

(Vavro spustí kameru...točí si tenisku...)

Vavro: Ty to vieš???

Vavrova matka: Ved' som tvoja matka.

(Ticho.)

Vavro: A otec?

Vavrova matka: Čo otec?

Vavro: Otec to vedel?

Vavrova matka: Nevedel. Otec netušil, že muž môže milovať niekoho iného ako ženu. Otec by nikdy nepochopil, že mužovi môže dať lásku niekto iný ako žena.

Vavro: Mama...bola si niekedy otcovi neverná?

Vavrova matka: Čo myslíš?

Vavro: Bola.

Vavrova matka: Nebola...

Vavro: Ani v myšlienkach?

Vavrova matka: Ani v myšlienkach....Trápiš sa?

Vavro: Trochu.

Vavrova matka: Budem sa za teba modliť. Ty sa ešte niekedy modlíš, Adamko?

Vavro: Niekedy. Ale strašne sa pri tom hanbím.

Vavrova matka: Nič ti nedá v živote väčšiu silu ako viera. Ale už ťa o tom presviedčať nebudem...

016

(Svetlo objaví Dúhu...Dúha sedí stále na barovom pulte...je opitý...nasledujúci monológ hovorí barmanke Miladke, ktorá ale v tejto hre nevystupuje.)

Dúha: Tento rozhovor medzi Matkou a Vavrom sa odohral dvanásť dní po pohrebe jeho otca a jej manžela...Dostal mozgovú porážku pri počúvaní rádiožurnálu...Takže ten tichý dostihový závod vyhral...Slová, ktoré povedala Matka svojmu synovi, boli prvými slovami, ktoré vyslovila od smrti svojho muža...Jej modlitby sa zmenili za tých dvanásť dní na vd'aku... a na jej pery sa v rátil úsmev...Matka sa začala usmievať presne ako človek, ktorý vie, že teraz už môže kedykoľvek zomrieť... bez svojho muža, Vavrovho otca, vydržala na javisku sveta presne päť týždňov... a ona to veľmi dobre vedela už teraz...tak ako nevedel Vavro...že takmer presne do roka začne točiť svoj prvý film...(Dúha spadne z barovej stoličky.)

(Dak prichádza zo záchoda. Zapína si poklopec...)

Dak: Ako dlho som bol na tom záchode?

Dúha: (vstáva zo zeme) Čo ja viem? Sedem minút...

Dak: Fakt? Mne sa zdalo, že som tam bol niekoľko mesiacov. Vždy keď štím zhulený, mám pocit, že to trvá niekoľko mesiacov...

Dúha: Tak si tam bol možno niekoľko mesiacov. Ono je to všetko relatívne. Spadol som zo stoličky.

Dak: Relatívne...Jebnuté je to všetko. Neviem, Dúha, čo ti mám na to povedať... vôbec neviem, čo mám povedať...Chce sa mi revať...Je to už isté?

Dúha: Je to isté tak, akože budúcnosť bude lepšia ako prítomnosť...Premýšľal som, že začnem teraz žiť úplne inak. Že si proste tú svoju diagnózičku parádne užijem...Ktovie, ako dlho tu ešte budem...Spadol som zo stoličky.

Dak: (vážne, zakričí) Prestaň...Prestaň ma nútiť...prestaň sa ľutovať...

Dúha: Nemáš mi požičať nejaký miliónik? Alebo dva...Fakt som spadol zo stoličky.

Dak: Ja sa nedokážem o tomto s tebou takto rozprávať...

Dúha: Nechceš zájsť niekedy za mojím otcom?

Dak: Ja? Načo?

Dúha: Len tak...pokecať...on by možno dopovedal za teba tie tvoje slávne trojbodkové vety.

Dak: Nechcem. Ďakujem....Stačilo mi keď sme boli naposledy u vás doma s Agátou. Ty kokso, to už bolo dobre dávno...Ako sa má Agáta?

Dúha: Absolútne sa zmenila....

Dak: A prečo si spadol zo stoličky?

Dúha: Lebo som neudržal vieš čo?

Dak: Hovnováhu?

Dúha: Hovnováhu...A ČO ti povedal ten môj tatko?

(Vstúpi David Oko.)

OKO: (Dakovi) Too som mu povedal: Prečo nosíš stále na hlave čiapku?

Dak: Všetko sa to začalo tak, že sa ma opýtal, že prečo nosím na hlave čiapku?

Dúha: A čo si mu povedal? Je hovnováha alebo rovnováha?

Dak: Hovnováha. Nejako som sa z toho vykrútil. Čo mu už mám na toto povedať...

Dúha: Náhodou, je to celkom logická otázka...Vidí ťa stále s čapicou, tak sa ťa opýta, prečo nosíš na hlave stále čapicu? To by bolo divné, keby sa ťa opýtal, prečo nosíš stále rukavice, nie?

Oko: Nevykrúcaj sa. To je normálna logická otázka. Stále ťa vidím v čapici, tak sa ťa pýtam, prečo nosíš stále na hlave čapicu? Snád sa ťa nebudem pýtať, prečo nosíš stále rukavice? Keď nosíš stále čapicu, všetko sa ti tam pod ňou vieš čo?

Dak: Čo?

Oko: No ZAPARUJE! Prestávajú ti dýchať vlasové koreničky a odumierajú bunky...Chceš, aby ti vypadali všetky vlasy? Čo budeš potom robiť? Staneš sa skinheadom?!

Dak: Čapicu nosím preto, lebo potrebujem mať stiahnutý mozog, pán Oko. Potrebujem, aby mi ho niečo spevňovalo, lebo inak by sa mi rozletel...chápete?

Oko: A načo potrebuješ mať stiahnutý mozog?

Dak: No lebo...Ja tam mám...nikdy neutíchajúci mlynček...

Oko: Neutíchajúci mlynček. Máš tam niekoľko rovín...chceš povedať. V každej z nich ti plynie dominantná úvaha, alebo aj viac, okej, nehovorme úvaha, povedzme dominantná myšlienka...a všetky tie dominantné myšlienky ti plynú paralelne s inými myšlienkami...niektoré spolu súvisia okrajovo, niektoré vôbec, iné absolútne...a plynú súčasne v každej rovine...a v niektorých bodoch sa tie roviny pretínajú...takže sa tie myšlienky akoby stretávajú... a na tom mieste, na tom priesečníku, potom začína iná myšlienka... a takto je to tam poprepájané... každá tá myšlienka je súčasťou inej myšlienky a tá je potom súčasťou inej, ešte väčšej myšlienky a tá ešte väčšej... je to nejako tak?

Dak: (vyvaluje na Oka oči) Nejako tak.

Oko: A že skoro vôbec nespíš?

Dak: Nespím.

Oko: Lebo nemôžeš?

Dak: Lebo nemôžem. Všetko mi to tam stále šrotuje.

Oko: Jasné že šrotuje. Lebo ty máš, milý mój, v hlave vesmír. Totál universum. Ale to je, milý mój, Matrix, toto...Kde tu je záchod? (odíde)

Dak: To je, milý moj, jeden potiči komiks. Po ti či...Tá tvoja sestra...vieš...tá Agáta...

Dúha: Ktorá, ty kokos?

Dak: No...tá pekná.

Dúha: Jáj, tá pekná, moja sestra, no, čo je s ňou?

Dak: Tak si predstav, že ona sa chce so mnou normálne rozísť...ty kokos...ak už sa teda so mnou nerozišla...lebo ja si niektoré veci vôbec, ale vôbec nepamätám... ty máš rakovinu, ty kokos a ona sa chce so mnou rozísť, teda ak sa už náhodou nerozišla, lebo ja fakt absolútne netuším čo bolo včera a čo je dnes...

Dúha: Opakuješ sa!

Dak: Čo?

Dúha: Že sa opakuješ...meleš dokola stále to isté...

Dak: Po ti či ko miks...šak ja strácam úplne kontakt s vašou rodinou...ty ko kos...

Dúha: Vždy som chcel takého kamaráta ako si ty...

017

(Počas svojho monológu si skúša Agáta rôzne parochne, resp. účesy, alebo čokoľvek, čím sa mení na počkanie image.)

Agáta: Volám sa Agáta. Mám 27 rokov. Som Vavrova prvá láska. Prežili sme spolu krásny vzťah. Síce to bolo už dávno, ale pre obidvoch z nás to bolo prvé veľké zamilovanie, prvé veľké vzplanutie, prvé chrúmanie zakázaného ovocia. To, že je Vavro homosexuál ma šokovalo. Nepovedala by som to ani v najintímnejšom sne. A to som si myslela, že ho absolútne poznám. Držím ti palce a keby si náhodou niečo potreboval...tak budem vždy nablízku. Ale to vieš.

Zuza: Volám sa Zuza. Mám 32 rokov. Som Vavrova manželka. Stretli sme sa v kaviarni v jedno jesenné ráno a odvtedy sme spolu. Keby som vtedy tušila, že je Vavro bývalý Agátin frajer, určite by nemali veci taký hladký priebeh...Myslím, že by veci nemali žiadny priebeh. Absolútne nám to s Vavrom prestalo fungovať asi pred dvoma mesiacmi. Po každej stránke... Hovorím , že po každej stránke...Ok... Ešte nikdy som s Vavrom nezažila orgasmus. Fyzický. Skutočnosť, že je Vavro homosexuál ma ani veľmi neprekvapila...Prepáč, Vavro, červené svetlo...doma sa o tom porozprávame...ak budeš chcieť. Mrzí ma, že sa veci tak vyvinuli. Naozaj ma to mrzí.

018

(David Oko zapne rádio, maskuje sa za ministra.)

Oko: Čo je to dnes v tých krčmách za záchody? Také zvláštne. Také smradľavé a také nejaké atakujúce. Takto prídem na ten záchod v tom podniku, celú noc som hľadal svojho syna po meste, strašný smrad okolo, niekto nespláchol, tak spláchnem, sa tam ten exkrement zachytí, tak počkám, kým natečie znova tá nádržka, spláchnem ešte raz, obložím si misu toaletným papierom, lebo je mokrá, priam premočená, dám si dole gate, teda najprv traky, potom gate, potom trenky a takto si sadnem na tú misu. Takto sedím a čakám, či to príde, dívam sa pri tom pred seba, rozmýšľam... a na dverách čítam nápis: obzri sa doprava, tak sa pozriem doprava, tam čítam obzri sa doľava, tak sa obzriem doľava a tam čítam, neobzeraj sa a ser. Čo

je to dnes v tých krčmách za záchody? Toto za nás veru nebývalo...za nás ten exkrement hneď pekne na prvé spláchnutie člupol dole, do potrubia. Tak ako sa patrí.

019

(Zuza sedí v Štúdiu. Vedľa nej sedí postava, ktorú zatiaľ nevidíme.)

Zuza: (hovorí na mikrofón...afektovane veselo) Dobrý večer, milé moje nočné zvery. Určite vám neuniklo, že dnes je piatok trinásteho... a ako iste viete, k tomuto dňu patrí všetko, čo zaváňa niečím neskutočným...magickým a fiktívnym...niekto dnes zostane celý deň pre istotu doma, iný robí práve dnes tie najväčšie rozhodnutia. No a ja? Ja sa vám dnes prihovám z našej nočnej relácie poslednýkrát. Nebudem vám zbytočne zdĺhavo vysvetľovať dôvody, ktoré ma k tomuto rozhodnutiu viedli, to by som musela začať hlboko v minulosti. Bude mi samozrejme za vami dosť smutno, dúfam, že aj vám za mnou, ale už na tom nič nezmeníme a plakať sa nám neoplatí...Treba vraj šetriť slzy pre budúce generácie. Slzy budú vraj za niekoľko rokov také vzácne ako krv. Ľudia si vraj úplne odvyknú plakať. Nebudete mi veriť, zvery moje nočné, ale mám tu dnes, vo svojej poslednej relácii, so sebou aj hosťa...Predstavte si, našla som ešte jedného šialenca, ktorý mal záujem stráviť hodinku svojho života zavretý so mnou v štúdiu. Dobrý večer šialenec, dobrý večer pán hosť.
(Svetlo objaví postavu, ktorá sedí vedľa Zuzy. Je to Šani. Špára si v nose.)

Šani: Dobrý večer.

Zuza: Dnešným hosťom Voľnej jazdy je, vážení poslucháči, pán, ktorého meno vám určite nič nepovie...pán Alexander Rabaňa...Dobrý večer.

Šani: Šak už som hovoril, že dobrý večer. (stále si špára v nose)

Zuza: Šani...stihli sme si potykať...ale ešte sme spolu nespali...je výnimočná figúrka našej doby. Je totižto...a teraz napnite sluch...Šani je vlastníkom siedmych verejných domov, producentom béčkových pornofilmov, dealerom tvrdých drog...okrem toho obchoduje s bielym mäsom a s kradnutými autami prevažne nemeckej výroby.

Šani: Výhradne nemeckej výroby.

Zuza: Výhradne nemeckej výroby. A je uznávaným a vysoko váženým členom podsvetia... Povedala som všetko, Šani?

Šani: Ešte som boxerista. Kung-fu a tak.

Zuza: A ešte je boxerista...NO a my sa dnes budeme o všetkých týchto aktivitách tuto Šaniho baviť. Celkom otvorene. Šani...

Šani: Celkom otvorene...

(Zuza ukáže gestom niekam, kde by v normálnom rádiu sedel zvukár. Začne hrať pesnička.)

020

(Na javisko sa postaví diváčka z publika.)

Voda: Ja sa volám Voda. Teda v skutočnosti je to moj nickname, čiže virtuálna prezývka, moje pravé meno nie je podstatné. S Vavrom sa nepoznám osobne, dnes ho uvidím prvýkrát... poznáme len svoje slová... Zoznámili sme sa na chate... na internete...Rozprávame sa odvtedy takmer každý deň a takmer o všetkom, lebo anonymne sa to dá. Vymenili sme si aj telefónne čísla, ale ani jeden z nás nenašiel odvahu tomu druhému sa ozvať ... audio. Vavrova včerajšie smska ma prekvapila veľmi...lebo som do neho platonicky zamilovaná, aj keď som ho ešte nikdy nevidela. Zamilovala som sa vlastne do predstavy o ňom...vlastne predstava o mne sa zamilovala...do predstavy o tebe.

Vavro: (vojde, je oblečený vo svetlom obleku...celkom inak, ako bol oblečený doteraz)
Povedala si, že nechodíš na chat kvoli hľadaniu lásky...ani ničoho, čo sa jej podobá... a práve to mi bolo na tebe sympatické...Takže nemáš byť prečo prekvapená, o nič neprichádzaš.

Voda: Proste si ma dostal...to sa stáva...

Vavro: Pamätám si, ako by to bolo včera, tú tvoju prvú otázku...Chceš zomrieť?

Voda: Áno, ale ty si prvý napísal: Kto sa pobaví s orlom o smrti? 9. Augusta 2003...iní sa kúpali a ty si vypisoval do sveta takéto hovädiny...

Vavro: V nádeji, že nechodí každý na dovolenku a niekto na tie hovädiny zareaguje...Slovo hovädiny je úplne divné nie? Hovädiny, hovädiny...kto to kedy vymyslel? To je teraz jedno... Mal som takú náladu...mával som vtedy často také nálady, že som uvažoval o smrti...

Voda: O svojej?

Vavro: Nie len o svojej...o smrti vôbec...Predstavovala si si ma inak...

Voda: Predstavovala som si ťa presne takto...Pozri, aj som ťa nakreslila. (vytiahne poskladaný papier, na ktorom je nakreslený Vavro...)

Vavro: Ale ved' to som ja. Kde si sa naučila tak pekne kresliť?

Voda: No a kto by to mal byť? Chodila som do výtvarného krúžku.

Vavro: Ved' si ma nikdy nevidela. Dokonca ani nepočula.

Voda: Ale som ťa cítila a čítala...Myslíš, že to nestačí? Ty si si ma predstavoval asi inak...

Vavro: Ani nie. Možno trochu. Vlastne úplne inak. Predstavoval som si ťa staršiu. Podľa toho, čo si písala... Mám rád staršie ženy.

Voda: Nevadí ti, že som ťa celý ten čas klamala? Aj ty si ma klamal.

Vavro: Musel som ti poslať tú smsku.

Voda: Prekvapilo ma to...Rozmýšľala som, či vôbec prídem...Ale chcela som ťa vidieť. Chcela som ťa spoznať.

Vavro: Hneváš sa na mňa?

Voda: Myslím, že si tak trochu sviňa. Oklamal si ma...

Vavro: Ani ty si nehovorila pravdu...

Voda: (smeje sa) Pravdu...12. 8. „Pravda neexistuje“ 14. 8. „Pravda je len uhol pohľadu na klamstvo“ 22. 8. „Všetko je nakoniec úplne inak“

Vavro: Prečo mi to hovoríš?

Voda: Nechal si ma žiť v ilúzii a potom si mi aj tú ukradol...

Vavro: Ale ja som ti stále hovoril, aby sme si nerobili o seba žiadne ilúzie.

Voda: Hovoriť si to mohol, ale v skutočnosti ti robilo veľmi dobre, keď si sa mi mohol vpíjať pod kožu.

Vavro: Vpíjal som sa pod kožu tridsaťpäť ročnej žene, rozvedenej, s jedným dieťaťom...

Voda: Vedel si veľmi dobre, ako na to a vedel si veľmi dobre aj to, čo robíš...Orol by sa potreboval napiť vody...Si aspoň trošku živá voda? Škoda, že nie si tu, umyl by som si tebou tvár. A tak podobne...To sú všetko veľmi dobre mierené strely, milý Orol... (začne tancovať, v priebehu nasledujúceho dialógu jej tanec graduje, až sa stáva celkom podmanivý) Tvoja žena už vie s kým spáva?

Vavro: Vie...Na zdravotnú sestru sa dost' dobre hýbeš...

Voda: A čo na to hovorí? Žeby som nebola zdravotná sestra? Žeby bolo aj to iba klamstvo?

Vavro: Hmmm...odst'ahovala sa odo mňa. Odlieta budúci týždeň do New Yorku...Žeby bolo vlastne všetko čo je medzi nami len klamstvo? Nie ilúzia, ale klamstvo?

Voda: Hej? A čo tam bude robiť? Žeby medzi nami nič nebolo?

Vavro: Chce tam začať znova... Takže sme strácali len čas?

Voda: Vidím, že nečakaná správa o tvojej sexuálnej orientácii rozvírila hladinu... Orol hovoril vode, že oni žijú mimo času. Už to neplatí?

Vavro: Taká ironická si nebývala... Už to asi neplatí...

Voda: Iróniu za iróniu... Ani to nikdy neplatilo.

Vavro: Kedy som bol ja k tebe ironický?

Voda: To nehovorím tebe... mucko... ale osudu...

(Vstúpi Dúha s Dakom... sú opití na mol.)

Dúha: Zachytil som slovo Osud... Nebojte sa pomenovať veci, skutky a javy pravým menom. Povedzte pekne Boh... A ja sa sa vám ohlásim... Povedzte Boh a ja poviem, áno prosím.

Dak: Ja som zachytil slovo mucko.

(Vavro im obom ukáže, aby boli ticho... a ukáže na Vodu, ktorá sa už začína pomaly rozlievať... priestor zhltnie jej erotická vlna... všetci sa dívajú na Vodu, ako tancuje... Z rádia hrá hudba, ktorú vybrala Zuza... Voda sa pri tanci postupne dostane k Dakovi. Chvíľu sa krúti okolo neho, zvádza ho a vábi, potom tancujú spolu. Začnú sa bozkávať. Dúha len nehybne stojí a pozoruje ich, rozmýšľa o tom, prečo si Voda nevybrala jeho, ale Daka. Vavro už stihol vytiahnuť kameru a situáciu točí. Voda s Dakom sa bozkávajú stále vášnivejšie... Dak si dá dole hodinky.)

021

(Zuza sedí so Šanim stále v štúdiu. Ich debata je veľmi uvoľnená. Až príliš.)

Zuza: Tak, milé moje nočné zvery, normálne pred chvíľou si tuto môj hosť Šani, šňupol koks, inak kokaín. Normálne pred mojimi očami... A ja som si dala ďalšiu borovičku, inak borovičku... A je to vážne pravda, že béčkové pornofilmy točíte v našich kultúrnych a národných pamiatkach... myslím, v našich hradoch a zámkoch?

Šani: Je to vážne pravda...

Zuza: Predpokladám však, že vstup do týchto priestorov nie je oficiálny...

Šani: Samozrejme, že nie je oficiálny... je vždy treba niekoho podplatiť...

Zuza: Koho?

Šani: No niekoho, kto má kľúče...(smejú sa) nám to je jedno koho, správcu, vrátnika... niekoho, kto nás do tých priestorov pustí na pár nocí...ak by bolo treba podplatíme aj ministra kultúry...aj svätého Petra...

Zuza: Dobre, že práve ministra kultúry spomínate, Šani...práve jeho mám totiž na telefonickej linke...

Šani: To fakt?

Zuza: Fakt. Dobrý večer, pán minister, počujeme sa?

021.1

(Zamaskovaný David Oko sedí na stoličke, počúva rádio, v ruke drží telefónne slúchadlo, byť na chvíľu ministrom je pre blázna ako on celkom príjemný a vzrušujúci program na večer piatok trinásteho)

Oko- Minister: (plus hlas v éteri) Dobrý večer, počujeme sa.

Zuza: Predpokladám, pán minister, že ste sedeli pri rozhlasovom prijímači, ako sme sa dohodli... a počúvali...

Oko- Minister: Sedeli sme pri rozhlasovom prijímači, ako sme sa dohodli... a počúvali.

Zuza: Zaujímalo by ma teda vaše stanovisko k tejto veci...Čo hovoríte na to, čo sme sa práve teraz tuto od Šaniho dozvedeli?

Oko- Minister: Nič...

Zuza: Nezaráža vás fakt, že na našich zámkoch, v našich kultúrnych pamiatkach, sa tajne točia pornofilmy?

Oko- Minister: Pozrite se...Takto. Mne je to v podstate jedno. Tento problém sa mňa nejako bytostne ani osobne nedotýka, takže ma tým pádom nezaujíma. Aby som použil metaforu- tento problém ma nepáli, tak ho nehasím. A navyše, ani nemám doma hasiaci prístroj.

Zuza: Ale to ma, a určite aj našich nočných poslucháčov, dosť zarážate, pán minister...

Oko- Minister: Pozrite sa...milá pani šoférka...teda či moderátorka...ja môžem vás aj vašich nočných poslucháčov osrať. Všetci ste sa vysrali na mňa, tak sa môžem aj ja na vás.

Zuza: O čom to hovoríte, pán minister?

Oko- Minister: Vysrala sa na mňa moja žena, aj moje dve deti, aj moji súrodenci aj bratranci aj sesternice, dokonca i tí štyria kamaráti, ktorých som mal za celý život sa na mňa vysrali...

proste si len tak umreli...ja žijem sám v dvojizbovom byte na sídlisku Dolné Hony...mám tu zima jak sviňa...tečie mi záchod...vydúva sa plávajúca podlaha...skáče mi pračka...na televízore vypadáva obraz...na taký život sa ja môžem vážne vysrať...a vy sa ma tu idete pýtať, čo si ja myslím o predaji nejakých bezvýznamných dejín...prepáčte ale celé dejiny aj vás ja môžem akurát tak osrať! Prc!

(David Oko položí telefón a víťazoslávne sa zadíva do zrkadla. Potom si dá dole gate a postaví sa nad vaňu. Usmieva sa. Tma.)

Šani: Náš človek!

Zuza: Takže. Milé moje nočné zvery, milý Šani...To bol trošku nečakaný koniec rozhovoru s pánom ministrom a tým pádom aj našej dnešnej debaty. Do úplného konca mojej poslednej relácie a môjho pobytu v tomto rádiu zostáva posledných pár minút a ja by som asi mala povedať niečo na rozlúčku. Tak sa patrí a tak zákon káže. Dlho som premýšľala, čo by to tak malo byť, hľadala som inšpirácie a tému, ktorou sa rozlúčiť. Mala som pripravené dve varianty. Prvá je dosť osobná, je vlastne o mne v tomto svete a o tomto svete vo mne. Druhá je celkom iná a aj pre mňa nečakaná. Povedala som si, že sa rozhodnem podľa nálady.

Rozhodla som sa pre variantu bé. Rozlúčim sa s vami, moji milí, jedným kratučkým článkom, ktorý som našla v časopise National Geographic, dúfam, že mi odpustíte bratský jazyk český. Čítam (vytiahne papier a číta). Ještě před sto lety byly na Zemi velké plochy divočiny, kde zvířata měla jen malý kontakt s lidmi nebo tam lidé vůbec nebyli. Od té doby lidská populace rychle vzrůstala, současně docházelo ke stále většímu využívání energie a surovin a nyní na naší planetě je jen velmi málo míst, která jsou skutečně mimo dosah člověka. Různé druhy přírodního prostředí, biomu, mizí a biodiverzita Země- celkový počet všech žijících druhů rychle klesá. Je to potenciálně nebezpečný stav pro lidstvo, protože svět se stává méně stabilní a likvidují se zdroje, kterých by jednou mohlo být zapotřebí. Pro živočichy mohou být důsledky ničující. Nejvíce ohrožené druhy nyní dosáhly bodu, odkdy spoléhají na pomoc lidí, aby přežili...

(Počas jej monológu vidíme na javisku všetky postavy. Každý si prezlieka kostým, David Oko sa medzitým vyčúral s veľkým pôžitkom do vane. Všetci sa odlišujú... akoby menili svoju divadelnú podobu na podobu civilnú.)

(Retro 4. Zuza, Agáta)

(Zuza a Agáta sedia oproti sebe, neďivajú sa na seba. Agáta zaplatila, ale nevstala.)

Agáta: (po dlhej chvíli mlčania) Na čo čakáme? Na to, ktorá z nás to nejako štýlovo ukončí?

Zuza: Netreba to končiť štýlovo.

Agáta: Hmm...(pozrie sa na ňu) Prepáč.

(Agáta sa postaví a odíde. Zuza začne jesť croissant a otvorí mienkotvorný denník, ktorý už dávno stratil mienku. Dáva sa do neho. Nečíta, len sa díva. Po chvíli si k nej prisadne Vavro.)

Vavro: Nejaký ma ten život rozbíja.

(Koniec Retro 4.)

(Zuza sa postaví a príde na kraj javiska. Díva sa niekam veľmi ďaleko. Zatvorí oči.)

Bude mi za vami smutno, moje nočné zvery. Nedajte sa vyvraždiť. A ak to ešte so mnou ešte chvíľu vydržíte... dáme si poslednú skladbičku od môjho kamaráta Daka. Táto je, milý Dak, najlepšia. A vieš prečo? Pretože si to myslím.

(Zuza pustí pesničku...všetci potichu spievajú s rádiom. Je to možnože aj dosť smutný obraz)

Bozkám ťa láska sladko na čelo
neviem už ľúbiť, keď nie si celá
Zavolaj zajtra mojím priateľom
že bolo na nás toho priveľa
Pod boží obraz padám opitý
do tmy sa dívam, zúfale prázdno
Grázli dnes píšu knihy o žití
radšej mám fajku, víno a bláznov
Ospalé mesto trpí pod nami
na rohu čaká gul'ová dáma
Voňavá, smutná, dýcha nohami
asi s ňou pôjdem, nech nie je sama
Pomedzi prsty minúty plynú
diabol dnes v metre na flautu hral
Umiera básnik raz za hodinu
na mozgy tlačia tiene katedrál
Červený vesmír ticho sa búri
chystá svoj útok, otvára hroby
Posledná šanca preskočiť múry
pros za nás hriešnych, za naše choroby

Človečik malý, mŕtve plemeno
zničte zem pre tých, čo prídu ráno
Anjeli sedia spíť za scénou
na krku slzy, bolesť a lano

022

(Skupinová terapia u Davida Oka. Prichádzajú všetky postavy...David Oko prichádza od vane.)

Oko: (hovorí veľmi pokojne a rozvážne, ako profesionál je vážne dobrý) Takže...pokojne sa usadte, vážení jedinci...podte bližšie...takto si sadnite do kruhu, aby ste na seba všetci videli, aby sa nám tu pekne v kruhu držala energia...skúste sa každý individuálne uvoľniť...proste urobte každý to...čo ho najlepšie uvoľní...to“ urobte“ myslím doslova...pozrite...mňa napríklad uvoľní keď si naplujem do dlaní a potom si takto rukami ulížem vlasy...takto tými slinami...zistil som totiž, že sliny správne namiešané so soplom majú podobné účinky ako vlhký gel...a hlavne to vyjde lacnejšie... (doslovne predvedie) Takže, uvoľnite sa. (Každý sa nejakou uvoľní) No...sme uvoľnení...všetci sedíme...(všetci sa usadia, aj tí, ktorí zmenili počas uvoľňovania sa polohu...) A teraz, vážení jedinci... Začneme. Takto. Nič vám nerozkážem, nemám vám právo rozkazovať, nikto nemá...ale poprosím vás. Prosiť ľudia majú právo. Dokonca ich to učia ako jedno z prvých slov. Takže mám na vás dve prosby. Prvá. Sformulujte, prosím vás, všetky svoje problémy, všetky svoje úvahy, všetky svoje myšlienky, pochybnosti, životné trápenia, bytostné dilemy...všetko, všetko, všetko...do jednej jedinej vety. Môže to byť otázka, oznamovacia veta, zvolacia veta...proste jedna veta. Druhá prosba. Zabudnite v tejto chvíli na myšlienku, ktorá sa vám usadila práve v hlave... zabudnite na myšlienku „Ale to predsa nejde...“...nech ju poviete v akýchkoľvek šifrách... napríklad „Čo?“ „To nechápem.“ „Čo mu drbe?“. Na to aby bola veta, ktorú sformulujete naozaj tou jedinou možnou a správnou, máte od tejto chvíle presne tri roky.

Zuza: Ty kokso, tri roky to je strašne moc...

Voda: Si normálna? Tri roky to je strašne málo...

(Oko vytiahne revolver s tlmičom a obidve zastrelí.)

Oko: Panebožeježišmáriapanenkomáriaskákaváazároveňsedembolestná to som vám zabudol povedať...že ten kto tú vetu sformuluje... toho zastrelím...

Agáta: No tak ty sa už inak rúhaš! Toto keby počula mama...

Psychiater: Prečo mládež tak neznesiteľne plytvá príležitosťami? Myslel som, že svoju poslednú vetu si necháš, Agátka, pre seba...Ale ty proste svoje dobré srdce nezaprieš...

(David Oko zastrelí Agátu OKOVÚ.)

Oko: Myslím to vážne, priatelia. Ale to vám je asi při pohľade na vašich mŕtvych kolegov jasné. Tak vážne, ako že sme všetci súčasťou matrixu...pre staršie generácie nerozumejúce slovu matrix...ako že sme všetci vymyslení...akoby figúrky na šachovnici...

(Dívajú sa na nich. Po chvíli.)

Oko: Skúste niekto niečo vážne, priatelia. Nejakú vážnu vetičku. Skúsme si s niekým túto hru naozaj. Veď v konečnom dôsledku to máte celkom jedno kedy zomriete...veď aj tak budete odteraz, aj keby ste prežili celé tie tri roky, myslieť len na tú vetu...

DAK: (dá si dole čapicu, hovorí pomaly) Vždy som si myslel, že každú babu na svete môžem mať preto, lebo mám veľkého vtáka.

Psychiater: A?

(DAK sa nadýchne)

Psychiater: Nie, nie...druhú vetu ťa nenechám povedať, taká nebola dohoda. (zastrelí ho)

Dúha: To nie je spravodlivé, že o tom rozhoduješ ty, ktorý si vlastne jeden z nás.

Psychiater: Vždy bude rozhodovať jeden z nás...synak. (zastrelí ho)

Vavro: Je mi tak dobre ...ako nikdy...

Oko: Ako každému tesne pred smrťou...(Oko ho zastrelí...)

Šani: Som miliardár...

Oko: Čo má malý penis a trpí ejakuláciou prekoks. (Zastrelí ho...)

(Vystrel'a všetkých...zostane sám...vloží si revolver do úst...)

(V reproduktore zaznie **výstrel**. Prudká tma. Hudba. Svetlo. David Oko je na javisku sám, leží na stole. Preberá sa a šúcha si oči...Predchádzajúci obraz bol jeho **SNOM**.)

023 obraz po sne

(David Oko je sám.)

Oko: Ježišmária, čo je to so mnou? Pane Bože, čo je to so mnou. (dáva si dole masku ministra a strapatí si vlasy, vytáča telefónne číslo) Hello, it's David. Hans? Hello Hans, may I speak to Vlasta...Please, it's importante, very importante...I don't speak German, Hans...I am sorry...Entschuldigung...Ich habe Deutsch vergessen...aber Ich habe das dir gesagt...You know that...would You say Vlasta, her Husband is calling?! Exhusband! Ok, Exhusband...
(Oko čaká kým zavolá Hans, majiteľ penziónu v rakúskych Alpách, jeho ženu Vlastu, ktorá s ním vraj nechce hovoriť.) Rakušák vydrbaný!!! (do telefónu) Haló, ahoj, to som ja...No tak ti volám, proste potrebujem s tebou hovoriť...Nič sa mu nestalo...počuješ, nášmu synovi sa nič nestalo...áno, chodí tam každý deň...vylieči sa, Vlasta, neboj sa, vylieči sa, on to dokáže...Ja sa s tým tiež nedokážem vyrovnat'...zvláda to hrdinsky...tiež mám o neho strach...Áno, niečo sa stalo...pre zmenu niečo celkom iné...deje sa to už niekoľko týždňov... Niečo sa deje so mnou...Áno, so mnou. Myslím to celkom vážne... Ja proste zaspím len tak uprostred dňa... na stole... normálne sedím za stolom a len tak zrazu zaspím...Ako ako? Ježišikriste, klesne mi hlava a proste normálne zaspím...budem hovoriť Ježišikriste, budem hovoriť, ako chcem...a keď zaspím, tak mám strašné sny... Úplne strašné, chápeš? Vačšinou strieľam svojich pacientov a potom aj seba...ja myslím, v tých snoch, samozrejme... Čo? Akože, čo ty s tým máš? Ved' si moja žena...stále si moja žena...a nech mi ten fašista nehovorí, že ja som tvoj bývalý manžel a nech mi tiež nehovorí, že mám s ním hovoriť po nemecky...lebo ho narvem do desaťlitrovej mrazničky...neviem, čo sa to so mnou deje... proste som ti to potreboval povedať...Proste som ti potreboval zavolať... a povedať, že ja nedokážem bez teba žiť...že ťa stále milujem a že ťa potrebujem...Že ja som bez teba úplne stratený človek...Že bez teba je stratená naša rodina...Vlasta, prosím ťa, vráť sa ku mne... prosím ťa...Halóóó...Halóóó...

(Oko položí telefón a pozrie sa pred seba. Má zaslzené oči.) Čítal som v novinách, že nejakí šesťdesiatroční manželia sa pokúsili v Oslo vylúpiť banku. Neúspešne. Keď sa ich pýtali čo ich viedlo k tomuto činu, povedali, že cítili potrebu urobiť vo svojom živote niečo veľké. Aspoň raz v živote. Dvaja šesťdesiatroční manželia. Nóri. Myslel som, že by nás to mohlo nejako motivovať, Vlastička. Tak nič...

(Na javisko vyjde Dúha...Vlastne herec, ktorý hral Dúhu v inom kostýme. V civile.)

Dúha: Psychiater David Oko sa nakoniec naozaj pokúsil vylúpiť banku. Sám. Odsúdili ho na dvanásť rokov nepodmienečne. Jeho syn, Dúha, myslel, že bude za ním chodiť do väzenia, ale namiesto toho musel chodiť každý deň na chemoterapie. Aj tak bola nakoniec nevyhnutná transplantácia kostnej drene. Stále veril, že tento boj sa dá vyhrať a že tá hviezdna žiara nad Parížom, bola len fatamorgána. Posledných 11 dní svojho života prežil Dúha v neznesiteľných bolestiach v nemocnici. Zomrel ráno o pol siedmej, vonku fúkal vietor a vtáci mali problém s lietaním. Keď na jeho pohrebe niekto povedal, že géniovia zomierajú mladí, Agáta odišla...

(Vyjde herečka, čo hrala Agátu, tiež má iný kostým.)

Agáta: Lebo musela. Presne 52 dní potom ako odišla Agáta s Dúhovej hry, lebo musela. Rozišla sa s Dakom, lebo musela a prestala s ním udržiavať akýkoľvek kontakt. Bola rozhodnutá, že na javisko ani pred kameru sa už nikdy vo svojom živote nevráti, že už nechce mať nič spoločné s povoláním, ktoré sa volá herectvo. Myslela, že tieto udalosti ňou otrasú oveľa viac. Nestalo sa nič výnimočné, len mala zrazu viac času. Zmena, na ktorú tak strašne čakala a po ktorej tak túžila, prišla až po smrti Dúhu, jej brata. V deň jeho pohrebu našla v novinách inzerát (lebo musela), že Detský domov v malom mestečku hľadá vychovávateľku. Prijali ju bez väčších problémov. Keď videla, čo to znamená dať niekomu nádej, pochopila konečne čo to znamená žiť normálny život. Pred odchodom napísala posledný mail Zuzu. Napísala jej, nech jej to šťastie vydrží.

(Vyjde herečka, čo hrala Zuzu.)

(*Reál . Zuza, Agáta.*)

Zuza: *Myslela som, že si zo mňa robíš srandu. Takmer pol roka nie sme vôbec v kontakte, potom napíšeš, že zomrel Dúha, ktorého som síce až tak nepoznala, ale dosť to mnou zatriaslo, pár dní na to napíšeš znova, že nech mi to šťastie vydrží, že odchádzaš do domova dôchodcov. Teda vlastne, prepáč, do detského domova... Sa mi to furt pletie. Neverila som ti. Nikdy som ti až tak veľmi neverila, Agáta...Vždy som si o tebe myslela, že...*

Vavro: (*vojde v civile*) *Dokonči Zuzin príbeh, prosím ťa. To si nechaj na potom.*

(*Koniec Reál .*)

Zuza: Prepáčte. Zuza Dúhu až tak nepoznala, vlastne len trochu cez Vavra, ale keď jej to Agáta napísala, dost' ju to zobralo. Akoby umrel kúsok z jej minulosti. Vtedy už žila v New Yorku takmer rok. A dá sa povedať, že bola šťastná. Kým sa trošku zorientovala žila u sestry, s ktorou si vychutnali náhradné detstvo. Potom si našla prácu v jednom americkom faast foode a našla si útulný bytík v Queense... V subway sa zoznámila s fotografom s Brazílie... (*zarazí sa a rozosmeje*) Ale nezoznámila, to zase len nemiestne žartujem... Bolo to asi takto... Zuza dala výpoveď v rádiu a ešte v ten deň podala žiadosť o rozvod... Vavrovi pomohla odsťahovať sa z jej bytu... nebolo to až také náročné, takmer jediná jeho batožina bola kamera... Pár dní na to stretla Maroša, spolužiaka zo strednej školy, momentálne spolujateľ a vychytenej reklamnej agentúry. Do mesiaca sa v nej zamestnala, je autorkou dvoch prevratných sloganov... *Pod'ite s nami k vám*- je prvý a pre ženský časopis, slovo feministický priam nenávidí, Nový uhol vymyslela ten druhý: *Toto storočie, bude storočím ženy*... Celkom zmenila image, s nikým z minulosti už nechce mať nič spoločné, lebo sa stala konečne... dospelou. S Marošom je to v pohode, žijú moderný život modernej doby, úradný dokument o vzťahu nepotrebujú. Zuza veľmi rýchlo otehotnela a je rada, že už nie je cesty späť... Nedávno stretla Daka. Mal slnečné brýle, keď vonku pršalo... Chudák.

(*Vojde Dak.*)

Dak: (*Zuze*) Vieš, prečo som mal slnečné brýle? Lebo som plakal, ak ešte vieš ako sa to robí, a nechcel som, aby ma videl niekto... napríklad niekto ako ty. A vieš prečo som plakal? Lebo som sa stretol celkom náhodou s Agátou, bola za otcom, po dlhej dobe. A vieš o čom sme sa rozprávali?

Agáta: To si nemôžeš nechať pre seba?

Dak: Prosím?

Agáta: Či si nemôžeš nechať naše intímne veci pre seba?

Dak: Náš vzťah bol vždy vzťahom úplne verejným... a zrazu ti to vadí? Všetko naše intímne sa stalo vždy našim verejným... Všetci v našom okolí vedeli o nás úplne všetko a tebe to zrazu vadí?!

Agáta: Ale... vlastne nevádí, rob si čo chceš. My už nemáme našťastie nič spoločné... Mne sa stačí na teba pozrieť a vidím, že si tam, kde si vždy bol... na rozhraní... a nikdy odtiaľ nevystrčíš hlavu... Myslíš si, že to virtuálne mláďatko s tebou vydrží?

Dak: Vieš čo je na tom „virtuálnom mláďatku“ úplne fantastické? Že nepotrebuje k životu také slová ako nikdy, navždy, normálny a podobne... ako napríklad ty.

Agáta: To nemyslíš vážne?

Dak: (Zuze) No a potom som sa rozplakal, tak som si dal proste slnečné brýle...

(Vojde Voda.)

Voda: Keby sme boli v divadelnej hre, tak by som mala teraz niečo povedať aj ja?

Dak: Tak niečo povedz aj keď nie sme v divadelnej hre.

Voda: Lúbim ťa a je mi s tebou dobre a mám deravú ponožku a možno cez tú dieru chytím chrípku a potom budem kýchať a ja neznášam, keď kýcham... lebo ma to strašne štekli v podbrušku... a ešte ti chcem povedať, že sa teším... teším sa strašne, že budeme spolu hrať vo filme... a teším sa ešte viac, že ťa mám a že ty máš mňa... Stačí?

Dak: Nestačí. Ešte niečo povedz.

Voda: Ale ja už neviem čo...

Dak: Hocičo. Napríklad nejaký citát.

Voda: Naše šťastie nie je v tom, že nepadneme, ale v tom, že vstaneme, vždy keď padneme.

(Dak objíme Vodu a chvíľu tak stoja. Stoja ako dvaja ľudia, ktorí sa našli a ktorí sú šťastní, aj keď môže byť ráno všetko úplne inak. Úplne im stačí, že sú šťastní na chvíľu.)

Vavro: Dak objíme Vodu a chvíľu tak stoja. Stoja ako dvaja ľudia, ktorí sa našli, aj keď môže byť ráno všetko úplne inak. Úplne im stačí, že sa našli aspoň na chvíľu...

025 posledný obraz divadelného scenára

(Šani sedí za stolom, upravuje si lajnu na stole, ktorú šňupne, vstúpi Vavro. Šani je žoviálny a plný chorej energie.)

Šani: Vitaj!

Vavro: Včera nám tie peniaze prišli na účet...toto som si dovoľil...prepáčte, je to pre mňa celkom nová situácia, cítim sa veľmi zvláštne, nikdy som k nikomu necítil tento druh vďaky...takže ani neviem, čo sa v takejto chvíli robí .(Vytáhuje fľašku) Nič trapnejšie mi nenapadlo...

Šani: Nemusíš sa ospravedlňovať. Som rád, že som prispel na dobrú vec. A kedy by sa mi mal zjaviť ten boh, čo plní tie želania? Približne?

Vavro: Až keď to bude úplne hotové. Až po premiére...Dúfame, že to bude dobrá vec.

Šani: Určite bude..Musí byť. Do zlých neinvestujem.

Vavro: Môžem sa niečo opýtať?

Šani: Viem, čo sa chceš opýtať...Prečo som ti dal toľko peňazí? Prečo práve tebe?

Vavro: To som sa nechcel opýtať...

Šani: Nie? A čo teda?

Vavro: Chcel som sa opýtať, či rozmýšľate niekedy o súvislostiach?

Šani: Myslíš ako, že všetko so všetkým súvisí a tak?

Vavro: No...povedzme tak nejak...že teraz dáte niekomu desať miliónov na film a až o niekoľko rokov pochopíte prečo.

Šani: Alebo povedzme, že práve tým, že som dal niekomu desať miliónov na film som pochopil nejaké veci, ktoré sa stali dávno pred tým.

Vavro: Alebo sa akoby niečo uzavrelo...

Šani: Jasné, že občas takto rozmýšľam. Každý tak občas rozmýšľa. Urobím nejakú nečakanú vec a neviem prečo... a prídem na to neskôr...alebo nikdy.

Vavro: Viete o tom, že zrušili slovo nikdy?

Šani: Ako zrušili?

Vavro: No vyškrtli ho z nášho jazyka...v jazykovom ústave. Vraj, aby nebolo na svete toľko pesimizmu.

Šani: To je nejaká somarina, nie?

Vavro: Nie. Fakt je to pravda...Zrušili viacej slov, každú chvíľu má vyjsť ich zoznam...

Šani: A to sa dá, vyškrtnúť nejaké slovo z jazyka?

Vavro: Samozrejme...jazyk sa stále vyvíja, slová pribúdajú, aj ubúdajú...Už nechcete spáchať tú samovraždu?

Šani: Už ani nie. S toľkými peniazmi sa mi to neoplatí...

(Vavro sa smeje.)

Šani: Čo sa smeješ?

Vavro: Neviem, len tak. Prišlo mi to smiešne.

Šani: Môžem sa aj ja niečo opýtať?

Vavro: Samozrejme.

Šani: Vieš, to ako si sa tak otvorene priznal...Ty si ako fakt teplý, hej?

Vavro: Áno.

Šani: A to máš ako normálne frajera?

Vavro: Tak, ako má niekto frajerku, ja mám frajera.

Šani: A to aj ako normálne spolu akože robíte? (ukáže)

Vavro: Áno.

Šani: Vieš, lebo...Chcel by som si to totižto vyskúšať niekedy s chlapom. Len tak s pasie.

Vavro: S tým vám asi nepomôžem. Ja to nerobím s pasie...

Šani: Pridám ti milión, keď mi vyfajčíš...

Vavro: Prepáčte...

Šani: Ty prepáč. Som hovädo.

Vavro: Ak chcete... Príďte sa zajtra pozrieť. Máme prvú klapku...Akože začíname točiť.

Šani: Kde?

Vavro: Zdedil som po rodičoch dom. Tak tam. V záhrade. Musíme začať od konca, kým je ešte na to trocha počasie...Začína Dak.

Šani: Dak je ten bývalý Agátin nabiják?

Vavro: Ten.

Šani: Agáta sa má ako?

Vavro: Neviem, nie sme v kontakte...Nevidel som ju, odkedy ma s vami zoznámila.

Šani: Počúvaj ma, to fakt ten jej foter vykradol banku?

Vavro: Nevykradol, len sa pokúsil...

Šani: A to čo mu zadrvalo?

Vavro: Možno....Tak pridete sa tam zajtra pozrieť?

Šani: Asi nie. Pozriem si to potom celé...Tak sa držte. (podáva mu ruku)

Vavro: (podá mu ruku) Aj vy.

Šani: A ozvi sa čím skôr.

Vavro: Dobre.

Šani: Netajím sa tým, že som kurva... ale ty si zaujímavý chlapík...(pokúsi sa ho pobožkať, Vavro uhne) Môžem sa ťa ešte niečo opýtať?

Vavro: Že kam to spolu s frajerom robíme?

Šani: (zasmaje sa) Ale nie... Že či si niekedy rozmýšľal nad tým, aké by si chcel byť zviera, keby si nebol človek...

Vavro: Asi orol.

Šani: Prečo práve orol?

Vavro: Každé prečo nemá lebo...

Šani: A kam to spolu robíte?

Vavro: Do riti.

(Vavro odíde. Šani sa za ním chvíľu díva , potom sa premení na nejaké zviera. Na nejaké malé a škaredé, ktoré si bude musieť dávať zvyšok života pozor, aby na neho niekto nestupil.)

026 prvý obraz filmového scenára alebo epilóg

NA PLÁTNE SA PREMIETA FILM.

(Exterér. Záhrada.)

(Po kolená v jame stojí Dak. Je tak oblečený a upravený, že sa podobá trošku zovňajškom na Vavra. Nad ním sedí na kope hliny Voda. Utiera si čelo, je špinavá.)

Voda: Naozaj to chceš?

Dak: Naozaj.

Voda: A čo keď sa mi náhodou nepodarí ťa vyhrabať?

Dak: Nechcem, aby si ma vyhrabala.

Voda: To ťa tu mám akože nechať?

Dak: Počkaj, kým sa premením na strom, potom môžeš odísť.

Voda: No ...ako chceš.

(Voda sa postaví, zo zeme zodvihne lopatu a začne zasýpať Daka.)

Voda: Neobuješ si topánky? Bude ti zima od nôh.

Dak: S topánkami by to nefungovalo.

Voda: Tak nedáš si dole aspoň hodinky? Stromy nenosia predsa hodinky...

Dak: Hodinky si dávam dole iba pred milovaním. Aby som stratil pojem o čase.

Voda: Ja by som chcela.

Dak: Čo?

Voda: Milovanie. S tebou.

Dak: Skús to keď budem strom.

Voda: So stromom sa predsa nedá milovať...

Dak: Práveže dá... a ešte ako.

(Voda zahrabe zemou Daka, zoberie krhlu a zaleje ho. Dak zodvihne k slnku ruky a tvár, usmieva sa.)

Dak: Kto povedal to s tým šťastím?

Voda: ČO?

Dak: No to, že nie že nepadneme, ale že vstaneme, vždy keď padneme?

Voda: Ja už ani neviem. Tuším Konfucius.

(Dak sa pomaličky začne meniť na strom. Vode vypadne krhla z ruky, prvýkrát v živote vidí na vlastné oči zázrak. Dak sa premení na mladú jabloň, na jednom z jej konárov sú hodinky značky Ironman. Voda si dá dole košeľu a pristúpi ku stromu. Najprv sa ho len jemne dotkne, potom ho začne hladkať, potom ho vášnivo objíme. Takto zostane stáť.)

(Hrá hudba. Možno niečo ako One Flight Down od Norah Jones. Pomalý odjazd kamery.

Súsošie stromu a nahého ženského tela sa stráca v záhrade.)

(Na plátne pomalý obrazový fade out. Do hudby sa vynú titulky. Alebo to môže byť aj bez titulkov. Ako to vyplynie...)

K O N I E C

Uvemsua ultevs mejunev.

